

KORUNA
Z KOSTÍ
A ZLATA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Koruna z kostí a zlata

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentroutová
Koruna z kostí a zlata – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KORUNA
Z KOSTÍ
A ZLATA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

THE CROWN OF GILDED BONES
Copyright © 2021 by Jennifer L. Armentrout
Illustrations © by Hang Le
Translation © Kateřina Hejnová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-6116-0
ISBN e-knihy 978-80-253-6152-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6153-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6151-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Poděkování autorky

Děkuji Liz Berryové, Jillian Steinové a MJ Roseové, které si postavy a svět v této sérii zamilovaly stejně jako já. Děkuji svému agentovi Kevanu Lyonovi a Chelle Olsonové, Kim Guidrozové, týmu nakladatelství Blue Box Press, Jenn Watsonové a mé asistentce Stephanii Brownové za pracovitost a podporu. Obrovské poděkování patří Hang Le za vytvoření mimořádně krásných obálek knih. Velký dík směřuje také k Jen Fisherové, Malisse Coyové, Stacey Morganové, Lese, JR Wardové, Lauře Kayeové a Andree Joan Sarah Maasové, Brigid Kemmererové, KA Tuckerové, Tijaně, Vonettě Youngové, Moně Awadové a mnoha dalším, díky kterým jsem si uchovala zdravý rozum a smysl pro humor. Děkuji týmu ARC za podporu a upřímné recenze a velké díky patří i čtenářům JLAnders, nejlepší čtenářské komunitě, jakou si může autor přát, a skupině Blood and Ash Spoiler Group za to, že učinili přípravnou fázi tak zábavnou a mimořádnou. Nic z toho by se nestalo nebýt tebe, drahý čtenáři. Děkuji ti.

Věnování

Věnováno hrdinům dnešní doby – zdravotníkům, záchranářům, pracovníkům v první linii a výzkumníkům, kteří neúnavně a bez vidiny konce zachraňují lidské životy a zasazují se o to, aby obchody po celém světě zůstaly otevřené, byť tím značně riskují své vlastní životy i životy svých blízkých. Děkuji vám.

STROUDSKÉ
MOŘE

Sonostroví Vodina

Pensolwith

Nehynančí vrchy

Masadonic

New Haven

Oak Ambler

Pustiny

Pompay

Krvavý les

Lockswood

Trojičci

Whitebridge

Území mrtvých kostí

Spesshir konec

Stygiancká zářka

útoki Niel

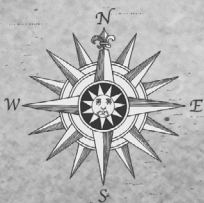
Carsadonic

KRÁLOVSTVÍ SOLIS

Vrbové planě

Západní vrcholy

MAPA SVĚTA

Kapitola 1

S kloňte meče,“ přikázala královna Eloana a poklekla na jedno koleno, vlasy se jí na slunci leskly jako onyx. Její ryzí emoce se vsa-
„**S**kovaly do podlah chrámu v Nyktových komnatách, byly hořké a horké a chutnaly po úzkosti a hněvu pramenícím z bezmoci. Natahova-
ly se ke mně, bodaly mě do kůže jako drobné jehličky a otíraly se o cosi...
prastarého v mém nitru. „A pokloňte se... *poslednímu* potomkovi nejstar-
ších, té, která v sobě nosí krev Krále bohů. Pokloňte se nové královně.“

Krev Krále bohů? Nové královně? Nedávalo to smysl. Její slova ani ges-
to, kterým si sundala korunu z hlavy, nedávala smysl.

Při pohledu na muže stojícího vedle ní jsem mělce vydechla. Na jeho hlavě se zlatými vlasy koruna stále ještě ležela, ale kosti, z nichž byla tvo-
řená, se zbarvily do běla. V ničem se nepodobala zářivé, pozlacené koro-
ně, kterou královna položila k nohám Nyktovy sochy. Rychle jsem si
prohlédla tu příšernou spoušť na kdysi nedotčené, běloskvoucí podlaze.
Způsobila jsem ji já, když jsem ke krvi, která se vylila z nebe a zaplnila
úzké trhliny v mramorové podlaze, přidala i tu jejich. Nevnímala jsem
detaily ani ostatní kolem sebe – každíčkým kouskem své bytosti jsem se
soustředila na *něj*.

Klečel na koleni a prohlížel si mě zpoza mečů zkřížených na hrudi. Vlhké prameny vlasů, které se na atlantském slunci leskly do tmavě
modra, tvořily na pískově zbarveném čele drobné vlnky. Ostře řezané

lícní kosti i hrdou křivku čelisti pokrývaly rudé potůčky krve a stékaly mu po rtech, které mi svými lžemi kdysi roztráštěly srdce na milion střípků. Po rtech, které daly díky pravdě rozbité střepe zpět dohromady. Jeho jasné, zlatavé oči se vpíjely do mých, a i když se přede mnou skláněl tak nehybně, jako by ani nedýchal, připomínal mi divokou a nápadně krásnou jeskynní kočku, kterou jsem kdysi coby dítě zahlédla v paláci královny Ileany.

Byl pro mě mnohým. Cizincem v potemnělém pokoji, prvním mužem, kterého jsem kdy políbila. Strážcem, který přísahal, že za mě položí život. Přítelem, který nahlédl za závoj Panny, aby zjistil, kým skutečně jsem, a podal mi meč, abych se mohla bránit, místo aby mě zavřel do pozlacené klece. Legendou zahalenou temnotou a nočními můrami, která zosnovala spiknutí a zradu. Princem z království, o němž se vyprávělo, že bylo ztraceno v čase a válce, a který si vytrpěl nepředstavitelné hrůzy, a přesto dokázal slepit kousky svého dřívějšího já. Bratrem, který by udělal cokoli a spáchal jakýkoli čin, jen aby ochránil svou rodinu. Svůj lid. Mužem, který obnažil svou duši a otevřel mi své srdce – pouze mně.

Můj první.

Můj strážce.

Můj přítel.

Můj zrádce.

Můj partner.

Můj manžel.

Moje spřízněná duše.

Moje *všechno*.

Casteel Da'Neer se mi klaněl a hleděl na mě, jako by v celém království neexistoval nikdo jiný než já. Nemusela jsem se soustředit tolik jako předtím, a přesto jsem hned věděla, co cítí. Všechny jeho pocity se mi otvíraly jako na dlani. Jeho emoce byly kaleidoskopem neustále se měnících chutí – chladivé a trpké, těžké a kořeněné a sladké jako lesní plody v čokoládě. Jeho nepoddajně pevné a neúprosně něžné rty se roztáhly a odhalily ostré špičky tesáků.

„Má královno,“ vydechl a těmi dvěma slovy zahalenými kouřem mi zklidnil rozjitřenou kůži. Líbeznost jeho hlasu potlačila to prastaré v mém nitru, co chtělo vsáknout hněv a strach vyzářující ze všech okolo a přeměnit je, obrátit je zpět proti nim, dát jim pocítit skutečný strach a přidat je k roztráštěným zbytkům těl na podlaze. Vytáhl jeden koutek rtů do úsměvu a v pravé tváři se mu zformoval hluboký dolíček.

Při pohledu na ten děsně otravný – a rozkošný – dolíček jsem se roztrásla po celém těle. Bála jsem se, že až uvidí, co jsem provedla, dostane ze mě strach. Nemohla bych mu to mít za zlé. To, co jsem způsobila, by vyděsilo každého, ale Casteela ne. Žár, který mu zbarvil oči do medova, mi napověděl, že strach je to poslední, co cítí. Což bylo trochu znepokojující. Na druhou stranu byl Temný, ať už se mu to oslovení líbilo, nebo ne.

Šok částečně odezníval a hladina adrenalinu klesala. Když přestal působit úplně, pocítila jsem *bolest*. V rameni a na straně hlavy mi pulzovalo. Levá tvář se mi zdála nateklá a s mými starými jizvami to zcela určitě nesouviselo. V nohách a rukou mi tepala tupá bolest a měla jsem divný pocit v těle, jako by se mi měla každou chvíli podlomit kolena. Rozkolébala jsem se v rytmu teplého, slaného vánku...

Casteel se bleskurychle zvedl, a i když by mě rychlost jeho pohybu neměla překvapit, stalo se tak. V mžiku přešel z kleku do stoje, posunul se o metr vpřed a stalo se několik věcí naráz.

Muži a ženy stojící za Casteelovými rodiči, oblečení do stejných bílých tunik a volných kalhot jako ti na podlaze, se také pohnuli. Za záblesku zlatých pásků zdobících jejich bicepsy pozvedli meče a posunuli se blíž ke Casteelovým rodičům, aby je chránili. Někteří sáhli po kuších na zádech. Zřejmě to byla stráž.

Vtom se znenadání ozvalo varovné zavrčení největšího vlkodlaka, jakého jsem kdy viděla. Po mé pravici se postavil Kieranův a Vonettin otec. Jasper nás s Casteelem oddal ve Spessově konci. Byl u toho, když Nyktos projevil svůj souhlas tím, že na chvíli změnil den v noc. Teď však roztáhl rty barvy oceli a vycenil zuby, které by hravě zvládly rozrhat

maso a rozlámat kosti na padrtě. Sice byl Casteelovi věrný, ale instinkt mi napovídal, že vedle stráží varoval i jeho.

Další zavření se ozvalo zleva. Ve stínu krvavého stromu, který vyrostl v místě, kde padla moje krev, a během několika vteřin se vytáhl do mohutné výšky, se mi do zorného pole vplížil plavý vlkodlak se skloněnou hlavou a zimomřivě modrýma očima. *Kieran*. Upřeně Casteela pozoroval. Jeho ani Jasperově chování k princovi jsem nerozuměla, Kieranovu obzvláště. Od malička je s Casteelem spojovalo silné pouto a měl ho poslouchat a chránit za každou cenu. Ve skutečnosti však mezi nimi bylo mnohem víc. Byli bratři, byť ne pokrevní, a bezesporu jim na sobě záleželo.

Na Kieranových nastražených uších však teď nic *láskyplného* nebylo.

Když se přikrčil a hladké svaly jeho nohou se napjaly v chystaném útoku... proti Casteelovi, udělalo se mi špatně.

Zvedl se mi žaludek. Tohle nebylo správné. Nic z toho nebylo správné. „Ne.“ Můj hlas byl chraplavý, sotva jsem jej rozeznala.

Zdálo se, že mě Kieran ani neslyší, a pokud ano, bylo mu to jedno. Za normálních okolností bych předpokládala, že se mě jen snaží ignorovat, ale tentokrát šlo o něco jiného. *On* byl jiný. Jeho oči byly jasnější než dříve a něco mi v nich nesedělo, protože... nebyly jen modré. Jeho zorničky byly stříbřitě bílé, připomínaly auru, která prosakovala v tenkých úponcích přes modrý podklad. Trhla jsem hlavou k Jasperovi. Jeho oči se také změnily. Jejich zvláštní zbarvení jsem už znala. Viděla jsem je tehdy, když jsem léčila Beckettovy zlomené nohy a rozsvítla se mi kůže – stejnou stříbřitou září, kterou jsem vydávala ještě před pár minutami.

Casteelem nejprve zacloumalo ledové překvapení, ale pak jsem poznala, že se mu... *ulevilo*.

„Vy jste to věděli.“ Casteelův hlas naplnil úžas, který nikdo z lidí za ním necítil. Dokonce i Atlanťanovi s kaštanovými vlasy zmizel z tváře jeho věčný úsměv. Emil na nás hleděl s vytřeštěnými očima a vysílal zdravou dávku strachu, a stejně tak i Naill, který vždy působil naprosto lhotejně – dokonce i když v průběhu bitvy čelil jasné převaze protivníků.

Casteel pomalu zastrčil meče do pouzder. Ruce měl prázdné a držel je volně spuštěné podél těla. „Všichni jste věděli, že se s ní něco děje. Proto...“ Odmlčel se a sevřel čelisti.

Hrstka stráží se postavila před krále a královnu a... kupředu prudce vystřelila bílá kštice. Delano stáhl ocas a opřel se předními tlapami o mramorovou zídku.

Zaklonil hlavu a zavyl. Děsivé, ale libozvučné vytí mi zvedlo drobné chloupky po celém těle. V dálce se slabě ozývalo funění a štěkání a s každou další vteřinou sílilo. Listy na vysokých stromech s kuželovitým tvarem koruny, které oddělovaly chrám od Zálivu boha Saiona, se pod duněním tlap chvěly. Ze stromů vzlétli ptáci s modrými a žlutými křídly a rozletěli se k nebi.

„Zatraceně.“ Emil se otočil ke schodům chrámu. Sáhl po meči, který mu visel u boku. „Svolávají celé město.“

„To ona.“ Hluboká jizva na čele staršího vlkodlaka ostře vynikala. Z Alastira, který stál těsně za strážci obklopujícími Casteelovy rodiče, proudila silná nedůvěra.

„Mýlíš se,“ opáčil Casteel.

„Nemýlí se,“ odporoval mu král Valyn, ve tváři nápadně podobný svému synovi, a nespouštěl ze mě zrak. „Slyší ji. Proto se ostatní bez varování přesunuli sem. Přivolala je.“

„Já... jsem nikoho nevolala,“ řekla jsem směrem ke Casteelovi nakřáplým hlasem.

„Já vím.“ Casteelův tón zjihl a jeho oči se na mě upřely.

„Ale volala,“ trvala na svém jeho matka. „Možná nevědomky, ale přivolala jsi je.“

Očima jsem zalétla ke královně a pocítila sevření na hrudi. Casteelova matka byla přesně taková, jak jsem si ji představovala. Ohromující. Královská. Mocná. Klidná – a to i přesto, že teď přede mnou klečela na jednom kolenu, a když mě uviděla poprvé, zeptala se – *Co jsi to provedla? Co jsi přivolala zpátky?* Ucouvla jsem v obavě, že ve mně ta slova zůstanou ještě dlouho.

Casteel mě pozoroval svýma zlatavýma očima a jeho rysy tvrdly. „Kdyby ti idioti za mnou odložili meče a přestali jimi mířit na mou ženu, nehnala by se teď na nás celá kolonie vlkodlaků,“ vyštěkl. „Jen reagují na hrozbu.“

„Máš pravdu,“ souhlasil jeho otec a jemně pomohl své ženě na nohy. Kolena a spodní lem šerákových šatů jí smáčela krev. „Ale zeptej se sám sebe, proč vlkodlak, s nímž jste odjakživa spojeni, chrání ji namísto tebe.“

„To je mi momentálně úplně fuk,“ odpověděl Casteel, zatímco se k nám blížilo dunění stovek, ne-li tisíce tlap. To snad nemohl myslet vážně. Nemohlo mu to být jedno, byla to zatraceně dobrá otázka.

„Nesmí ti to být jedno,“ upozornila ho matka a její jinak pevný hlas se lehce zachvěl. „Pouta se zpětrhala.“

Pouta? S roztřesenýma rukama a široce rozevřenýma očima jsem pohlédla ke schodům chrámu, od nichž Emil pomalu couval. Naill držel v obou rukách meče.

„Má pravdu,“ pronesl Alastir a kůže kolem úst mu zbělela ještě víc. „Já... já to cítím – prvotní *notam*. Její znamení. Pro lásku boží.“ Hlas se mu zachvěl, klopýtł a málem šlápl na korunu. „Všechna pouta se zpětrhala.“

Neměla jsem tušení, co je to *notam*, ale i v tom zmatku a narůstající panice mi na tom, co Alastir prohlásil, přišlo něco divného. Pokud to byla pravda, proč tedy nebyl ve své vlčí podobě? Bylo to tím, že před lety přetrhl pouto s bývalým králem Atlantie?

„Podívej se jim do očí,“ nařídila královna tiše a ukázala rukou na to, co bylo zjevné i mně. „Vím, že tomu nerozumíš. Jsou věci, kterými ses nikdy nemusel zabývat, Hawkeu.“ Pak se jí při vyslovení jeho přezdívky – jména, které pro mě kdysi nebylo ničím jiným než lží – zlomil hlas. „Jisté ovšem je, že už neslouží elementární pokrevní linii. Jsi v nebezpečí. Prosím,“ žadonila. „Prosím. Poslechni mě, Hawkeu.“

„Jak to?“ zaskřehotala jsem. „Jak se mohlo pouto přetrhnout?“

„Na tom teď nezáleží.“ Jantar v Casteelových očích téměř zářil. „Krvácíš,“ řekl, jako by to bylo zrovna to nejdůležitější na světě.

Ale nebylo. „Jak to?“ zopakovala jsem.

„To ty.“ Eloana zabořila levou ruku do bohaté sukně svých šatů. „Máš v sobě boží krev...“

„Jsem smrtelník,“ řekla jsem jí.

Zavrtěla hlavou tak prudce, až jí z drdolu vypadl hustý pramen tmavých vlasů. „Ano, jsi smrtelník, ale jsi potomkem božstva – dítěte bohů. Stačí kapka boží krve...“ Ztěžka polkla. „Možná máš v sobě dokonce víc než jen kapku, tak či tak to, co je obsaženo ve tvé krvi, to, co je v tobě, je mocnější než jakékoli jiné přísahy, které kdy vlkodlaci složili.“

V tu chvíli jsem si vzpomněla, co mi Kieran pověděl o vlkodlacích v New Havenu. Bohové kdysi dali divokým vlkům kiyou smrtelnou podobu, aby sloužili jako průvodci a ochránci dětí bohů – božstev. Kieran mi tehdy řekl ještě něco, co nyní vysvětlovalo královninu reakci.

Pohled mi padl na korunu ležící u nohou Nyktovy sochy. Jediná kapka krve božstva znamenala nárok na atlantský trůn.

Pro lásku boží, bylo dost možné, že skutečně omdlím. Jak moc trapné by to bylo?

Eloana se zadívala na synova pevná záda. „Chceš jít za ní? Zrovna teď? Budou tě považovat za hrozbu. Roztrhají tě na kusy.“

Hrůzou se mi zastavilo srdce. Zdálo se, že se k tomu Casteel opravdu chystá. Jeden z menších vlkodlaků za mnou se vyřítil vpřed, vrčel a cvakal zuby.

Napjaly se mi všechny svaly v těle. „Castele...“

„Je to v pořádku.“ Casteel ze mě nespouštěl oči. „Poppy nikdo neublíží. Nedovolím to.“ Jeho hrud' se zvedla v hlubokém, těžkém nádechu. „Víš to, že?“

Přikývla jsem a příliš rychle a příliš mělce se nadechovala. Bylo to to jediné, čemu jsem v danou chvíli rozuměla.

„Všechno je v pořádku. Jen tě chrání.“ Casteel se na mě usmál, ale byl to napjatý, strnulý úsměv. Podíval se nalevo ode mě, na Kierana. „Nevím, co se to teď děje, ale vy – vy všichni – ji chcete chránit. A o to mi jde především. Víte, že bych jí nikdy neublížil. To bych si radši vyrvál vlastní srdce z těla. Je zraněná. Musím se ujistit, že je v pořádku,

a nic mi v tom nezabrání.“ Bez mrknutí oka upíral pohled na Kierana, zatímco ke schodům chrámu doléhalo dunění. „Dokonce ani ty ne. Nikdo z vás. Každého, kdo se postaví mezi nás, zničím.“

Kieranovo vrčení se prohloubilo a vzduch kolem něj naplnila emoce, kterou jsem u něj nikdy dříve nezažila.

Bylo to jako vztek, ale starší. Připomínalo to hučení v mojí krvi. Pradávné. Prastaré.

Zničehonic jsem celou scénu viděla v mysli, jako by se odehrávala přímo přede mnou. Kieran zaútočí. Nebo možná Jasper. Věděla jsem, jaká zranění dokáže vlkodlak způsobit, ale Casteel se jen tak lehce nevzdá. Udělá přesně to, co slíbil. Zničí každého, kdo se mezi nás postaví. Vlkodlak zemře, a pokud Casteel Kieranovi skutečně ublíží – nebo něco ještě horšího –, vlkodlačí krev neulpí jen na Casteelových rukou. Nadosmrti poznamená jeho duši.

Po schodech chrámu se hrnula tlupa vlkodlaků, malých i velkých, v mnoha různých barvách. Jejich nástup přinesl děsivé poznání. Casteel byl neuvěřitelně silný a nesmírně rychlý. Spoustu z nich by dokázal porazit. Nakonec by však stejně zemřel.

Zemřel by.

Zemřel by kvůli mně, protože to já jsem vlkodlaky přivolala a netušila jsem, jak je zastavit. Srdce mi nepravidelně bušilo. Jeden z vlkodlaků u schodů upřeně pozoroval Emila, který stále couval. Další sledoval Nailla, který k němu tiše promlouval a snažil se mu domluvit. Ostatní vlkodlaci se zaměřili na strážce kolem krále a královny a pár... ach, pár se jich plížilo za Casteelem. Byl to jeden velký zmatek, vlkodlaci se úplně vymykali kontrole...

Prudce jsem se nadechla a silou mysli se snažila vymanit z bolesti a zmatku. Něco ve mně způsobilo, že obyčejná kapka boží krve přetrhala dávnověká pouta. Dokázala jsem přetřhat a nahradit dosavadní přísahy, což muselo... muselo to znamenat, že teď poslouchají *mě*.

„Dost,“ přikázala jsem ve chvíli, kdy Kieran vyrazil proti Casteelovi. „Kierane! Přestaň! Nesmíš Casteelovi ublížit.“ Zvýšila jsem hlas a krev

v těle mi opět začala jemně hučet. „Všichni přestaňte. Hned! Nikdo z vás nezaútočí.“

Bylo to, jako by se v myslích vlkodlaků přehodila výhybka. V jednu chvíli byli všichni připraveni zaútočit a v další klesli na břicho a položili si hlavy mezi přední tlapy. Stále jsem cítila jejich hněv, jakousi starou sílu, ale už se zmírňoval a pomalu ustupoval.

Emil sklonil meč. „To... to bylo za pět minut dvanáct. Díky.“

Přerývané jsem vydechla a ucítila třes v pažích. Při pohledu na všechny ležící vlkodlaky jsem skoro nemohla uvěřit tomu, že to zafungovalo. Celou svojí bytostí jsem se chtěla vzbouřit proti dalšímu potvrzení toho, co tvrdila královna, ale nebylo pochyb. S knedlíkem v krku jsem pohlédla na Casteela.

Opět si mě upřeně prohlížel. Nemohla jsem se nadechnout. Srdce odmítalo zpomalit natolik, abych dokázala zachytit jeho pocity.

„Neublíží mi. Všichni to víte,“ řekla jsem třesoucím se hlasem a podívala jsem se na Jaspera a pak na Kierana. „Tvrdili jste, že je jediný v obou královstvích, s nímž se nemusím ničeho bát. To se nezměnilo.“

Kieranovi zacukaly uši, pak se zvedl a couvl. Otočil se a čenichem mě štouchl do ruky.

„Děkuju,“ zašeptala jsem a na chvíli zavřela oči.

„Jen pro tvoji informaci,“ zašeptal Casteel a přimhouřil oči hustě orámované řasami, „to, co jsi právě udělala? A řekla? Vyvolalo to ve mně různé divoké, nemravné pocity.“

Slabě, roztřeseně jsem se zasmála. „Ty nejsi normální.“

„Já vím.“ Pousmál se levým koutkem úst a odhalil dolíček. „Ale to se ti na mně líbí.“

To ano. Opravdu to tak bylo.

Jasper se ořepal a jeho velká hlava se zhoupla ode mě ke Casteelovi. Otočil se na bok a hlasitě zafuněl. Vtom se pohnuli i ostatní a vyrazili zpoza krvavého stromu.

Sledovala jsem, jak procházejí kolem mě, Casteela i ostatních, rovnají uši a vrtí ocasey a míří ke schodišti a opouštějí chrám. Z vlkodlaků

zůstal jen Jasper, jeho syn a Delano a pocit chaotického napětí odezníval.

Casteelovi spadl do čela hustý pramen tmavých vlasů. „Zase jsi stříbrně zářila. Když jsi vlkodlakům nařizovala, aby přestali,“ řekl mi. „Ne moc, ne jako předtím, ale připomínala jsi roztočenou spirálu měsíčního svitu.“

Vážně? Pohlédla jsem na své ruce. Vypadaly normálně. „Já... já nevím, co se to děje,“ zašeptala jsem a roztrásly se mi nohy. „Nevím, co to znamená.“ Zvedla jsem k němu oči a sledovala, jak pomalu kráčí mým směrem. Neozvalo se žádné varovné vrčení. Nic. Začalo mě pálit v krku. Cítila jsem, jak se mi do očí vkrádají slzy. Nemohla jsem plakat. *Nechtěla* jsem. Zvrtlo se toho už tolik, nechtěla jsem se k tomu všemu ještě hystericky rozbrečet. Ale byla jsem tak unavená. *Bolelo* mě celé tělo, a to nejen fyzicky.

Když jsem poprvé vstoupila do chrámu a pohlédla do průzračných vod Moří boha Saiona, cítila jsem se *doma*. Věděla jsem, že to bude těžké. Museli jsme všem dokázat, že je náš svazek skutečný, a získat uznání Casteelových rodičů a jeho království. Museli jsme najít jeho bratra, prince Malika. A mého. Museli jsme se vypořádat s královnou a králem Povznesených. Naše budoucnost neměla být snadná, a přesto jsem měla naději.

Teď jsem si připadala hloupě. Tak naivně. Starší vlkodlak ve Spessoově konci, ten, kterého jsem po bitvě pomohla vyléčit, mě před lidmi z Atlantie varoval. *Oni si tě nevybrali*. A já teď pochybovala, že to bude vůbec někdy jinak.

Přerývané jsem se nadechla a zašeptala: „Nechtěla jsem, aby se to stalo.“

Casteel pevně semkl rty. „Já vím.“ Mluvil chraplavě, ale jeho dotyk byl něžný, položil mi dlaň na tvář, která tolik nebolela. Opřel se svým čelem o mé a blízkost našich těl a jeho ruka v mých rozčuchaných vlasech mi způsobily šimrání v celém těle. „Já vím, princezno,“ zašeptal a já přivřela oči, abych zatlačila slzy. „Je to v pořádku. Všechno bude v pořádku. To ti slibuju.“

Přikývla jsem, i když jsem věděla, že mi to nemůže zaručit. Teď už ne. Přinutila jsem se spolknout narůstající knedlík emocí v krku.

Casteel mě políbil na krví zbrocené čelo a pak zvedl hlavu. „Emile? Můžeš skočit Delanovi a Kieranovi pro oblečení, aby se mohli proměnit a nikomu tím nezpůsobili šrám na duši?“

„Velice rád,“ odpověděl Atlantán.

Málem jsem se rozesmála. „Myslím, že jejich nahota bude dnes tím nejmenším šrámem na duši.“

Casteel na to nic neřekl, jen mě znovu pohladil po tváři a jemně mi naklonil hlavu na stranu. Pak klesl pohledem na kameny, které se stále válely na zemi u mých nohou. Pevně sevřel čelisti, až to zapraskalo. Zvedl ke mně zrak a já si všimla, že má rozšířené zorničky a kolem nich jen tenký kroužek jantaru. „Chtěli tě *ukamenovat*?“

Zaslechla jsem tichý výkřik jeho matky, ale nepodívala jsem se na ni, abych se přesvědčila. Nechtěla jsem se nikomu dívat do tváře. Nechtěla jsem vědět, co právě teď cítí. „Obvinili mě, že spolupracuji s Povznesenými, a nazvali mě Pojídačkou duší. Říkala jsem jim, že to není pravda. Snažila jsem se jim to rozmluvit.“ Ve spěchu jsem ze sebe sypala slova a zvedla jsem ruce, abych se ho dotkla, ale pak jsem se zarazila. Nevěděla jsem, co by můj dotek způsobil. Zatraceně, kdo ví, čeho jsem byla schopná i *bez* doteku. „Snažila jsem se jim domluvit, ale začali po mně házet kameny. Řekla jsem jim, ať toho nechají. Řekla jsem, že to stačí, a... nevím, co jsem udělala pak...“ Nasměrovala jsem pohled za jeho rameno, ale Casteel zřejmě pochopil, co hledám. Zastavil mě. „Nechtěla jsem je zabít.“

„Bránila ses.“ Zachytil můj pohled a jeho zorničky se stáhly. „Udělal jsi, co jsi musela. Bránila ses...“

„Ale já se jich ani nedotkla, Casteel,“ zašeptala jsem. „Bylo to jako v bitvě ve Spessově konci. Pamatuješ si na ty vojáky, co nás obklíčili? Něco se tam ve mně tehdy hnulo. Tady jsem to cítila znovu. Jako bych ve skrytu duše věděla, co mám dělat. Nasála jsem jejich hněv a udělala jsem přesně to samé, co by *udělali* Pojídači duší. Vzala jsem si jejich zlobu a pak jim ji vrátila.“

„Nejsi Pojídačka duší,“ ozvala se královna Eloana odkudsi znedaleka. „Ve chvíli, kdy se v tvé krvi objevil éter, jim mělo dojít, co jsi zač. Kdo jsi.“

„Éter?“

„Někteří to nazývají magii,“ odpověděl Casteel a posunul se, jako by se mě snažil uchránit před svojí matkou. „Už to znáš.“

„Myslíš tu mlhu?“

Přikývl. „Je to esence bohů, kterou nosí v krvi, dává jim schopnost a moc tvořit. Nikdo už tomu tak neříká, minimálně od té doby, co bohové usnuli a božstva vymřela.“ Pátral svým pohledem v mém. „Mělo mi to dojít. Mělo mi to být hned jasné...“

„To říkáš teď,“ ozvala se jeho matka. „Ale jak tě to mohlo napadnout? Nikdo to nečekal.“

„Kromě tebe,“ řekl Casteel. A měl pravdu. Bezpochyby to věděla. A jasně, při jejím příchodu jsem zářila, ale bylo více než zjevné, že to věděla už dříve.

„Můžu to vysvětlit,“ řekla, zatímco se objevil Emil se dvěma sedlovými brašnami. Aniž by nám věnoval jakoukoli pozornost, položil je před Jaspera a odešel.

„K vysvětlení toho bude víc,“ poznamenal Casteel chladně. „Ale bude to muset počkat.“ Dotkl se pohledem mé levé tváře a opět pevně sevřel čelisti. „Musím tě odvést někam do bezpečí, kde... kde se o tebe budu moct postarat.“

„Může zůstat u mě doma ve tvém starém pokoji,“ nabídl Jasper, čímž mě zaskočil. Ani jsem nepostřehla, že se proměnil. Chtěla jsem se za ním otočit, ale když jsem koutkem oka zahlédla, že sahá po sedlové brašně úplně nahý, zastavila jsem se.

„Dobře.“ Casteel převzal od Jaspera cosi, co vypadalo jako tříčtvrtě kalhoty. „Díky.“

„Bude to tam pro tebe bezpečné?“ zeptala jsem se a Casteel se pousmál.

„Bude,“ odpověděl Kieran.

Kieranův hlas mě natolik překvapil, že jsem se otočila. A tentokrát jsem se nezastavila. Odhaloval každičký kousek světlé kůže, ale tvářil se,

jako by snad nahý nebyl a nikde nebylo ani živáčka. Pro jednou mi nedělalo problém jeho nahotu ignorovat. Pohlédla jsem mu do očí. Působily normálně – byly živé, nápadně modré bez stříbrně bílé aury. „Skoro jsi po Casteelovi vystartoval.“

Kieran přikývl a vzal si od Casteela kalhoty. „To teda,“ potvrdil Casteel.

Ohlédla jsem se na svého manžela. „A ty jsi mu vyhrožoval, že ho zničíš.“

V levé tváři se mu znovu objevil dolíček. „To ano.“

„Proč se usmíváš? Není to k smíchu.“ Zírala jsem na něj a v očích mě pálily slzy zoufalství. Bylo mi jedno, že máme obecenstvo. „To už se nikdy nesmí opakovat. Slyšíte mě?“ Otočila jsem se ke Kieranovi, který povytáhl obočí a vyhrnul si kalhoty přes útlé boky. „Slyšíte mě oba? Já to nedovolím. Nedovolím...“

„Ššš.“ Casteel se mě lehce dotkl na tváři a přistoupil ke mně. Byl tak blízko, že se jeho hrud' při každém nádechu dotýkala mé. „Už se to nestane, Poppy.“ Palcem mi rychle přešel pod levým okem. „Mám pravdu, je to tak?“

„Přesně tak.“ Kieran si odkašlal. „Nedá...“ Odmlčel se.

Jeho otec ne. „Nedá-li nám princ záminku, budeme ho chránit stejně věrně jako tebe.“

My. Celá vlkodlačí rasa. To měl Alastir na mysli, když pronesl, že se všechna pouta zprerhala. Tížila mě spousta otázek, ale složila jsem hlavu na Casteelovu hrud'. Nebylo to nejlepší rozhodnutí, pohyb mi do hlavy vyslal plamen bolesti. Bylo mi to jedno, protože když jsem se nadechla, ucítila jsem jen svěží vůni kořenů a borovice. Casteel mě opatrně objal a já si všimla... zdálo se mi, že se chvěje.

„Počkat,“ řekl Kieran. „Kde je Beckett? Šel přece s tebou.“

Casteel se mírně odtáhl. „Přesně tak. Nabídl se, že ti ukáže chrám.“ Podíval se na mě s přimhouřenýma očima. „Dovedl tě sem.“

Naskočila mi husí kůže. *Beckett.* Hrud' se mi stáhla úzkostí, když jsem si vzpomněla na mladičkého vlkodlaka, který strávil převážnou část cesty

sem honěním motýlů. Stále jsem nemohla uvěřit tomu, že mě sem přivedl, i když věděl, co mě tu čeká. Současně jsem si však vzpomněla na hořkost jeho strachu toho dne ve Spessově konci. Měl ze mě strach.

Nebo se bál něčeho jiného?

Jeho emoce byly hodně proměnlivé. Z normálního chování, kdy byl v mé přítomnosti veselý a usměvavý, se najednou stával vystrašeným a úzkostným klukem, třeba jako když mě sem přivedl.

„Než se objevili tamti, zmizel,“ řekla jsem Casteelovi. „Nevím kam.“

„Najdi ho,“ nařídil a Delano, stále ve své vlčí podobě, naklonil hlavu na stranu. „Naille? Emile? Jděte s ním. Chci ho živého.“

Oba Atlantáné přikývli a uklonili se. Z Casteelova tónu jsem usoudila, že i kdyby ho přivedli *živého*, nedopadlo by to s ním dobře. „Je to jen dítě.“ Sledovala jsem, jak Delano s Naillem a Emilem spěšně odcházejí. „Byl vyděšený. A když o tom teď přemýšlím...“

„Poppy.“ Casteel mi položil konečky prstů na tvář, těsně pod nejbolestivější místo. Sklonil hlavu a přešel rty po čerstvé ráně. „Dvě věci. Za prvé, jestli s tím má Beckett něco společného, je mi jedno, co nebo kdo je, a je mi úplně u prdele, co při tom cítil.“ Postupně zvyšoval hlas, až ho slyšel úplně každý, kdo v chrámu zůstal, včetně jeho rodičů.

„Kdokoli zaútočí na moji ženu, vyhlásuje válku *mně*. Jeho osud je zpečetěn. A za druhé?“ Sklonil hlavu ještě níž. Tentokrát mě lehoučce políbil na rty. Sotva jsem polibek cítila, ale přesto mi probudil motýly v břiše.

Pak zvedl hlavu a já jsem v jeho tváři spatřila klid dravce, který se připravuje zaútočit na svou kořist. Už jsem ten výraz znala, tvářil se tak těsně předtím, než v New Havenu vyrval Landellovi srdce z těla.

Otočil hlavu na stranu a pohlédl na jediného vlkodlaka, který stál celou dobu na dvou nohách. „*Ty*.“

Kapitola 2

Alastir Davenwell byl poradcem Casteelových rodičů. Když král Malec povznesl svou milenkou Isbeth, byl to právě Alastir, kdo královnu Eloanu upozornil, a přerušil tak pouto mezi sebou a nyní již vyhnaným – nejspíš mrtvým – králem. Jen bohové věděli, kolik Atlantánů Alastir během let zachránil, když jim pomohl uniknout z království Solis a z područí Povznesených, kteří jejich krev používali k proměnám dalších upírů.

Jak by to s mou rodinou dopadlo, kdyby Alastira našli? Mohli být stále naživu a žít šťastný a plnohodnotný život v Atlantii. Společně s mým bratrem Ianem. Místo toho Ian zůstal v Carsodonii a pravděpodobně byl teď jedním z nich – Povzneseným. Ztěžka jsem polkla a zahнала myšlenky stranou. Teď na to nebyl čas. Měla jsem Alastira ráda. Byl ke mně od začátku laskavý. Co však bylo důležitější, věděla jsem, že Casteel si vlkodlaka váží a záleží mu na něm. Pokud v tom byl Alastir nějakým způsobem namočený, Casteela by to hluboce ranilo.

Upřímně řečeno, doufala jsem, že s tím Alastir ani Beckett nemají nic společného, ale na náhody jsem už dávno nevěřila. Navíc v tu noc, kdy dorazili do Spessova konce Povznesení, jsem se dozvěděla něco, co mi nebylo příjemné. S příjezdem Povznesených a s tím vším, co se stalo potom, to ustoupilo do pozadí, ale teď se to opět dostalo do centra mé pozornosti.

Casteel se kdysi plánoval oženit s Alastirovou dcerou Sheou, ale pak byl zajat Povznesenými a Shea zradila jeho i jeho bratra, aby si zachránila život. Všichni, včetně Alastira, věřili, že Shea zemřela jako hrdinka, ale já jsem znala skutečný tragický příběh její smrti. Alastir měl však také praneteř, vlkodlačici, a on i král Valyn doufali, že si ji Casteel po svém návratu do Atlantie vezme. Alastir mi to zničehonic oznámil u večeře a tvrdil, že měl za to, že mi to Casteel už řekl. Pochybovala jsem o tom, ale ve výsledku to bylo celkem jedno.

Copak jsem byla jediná, komu to přišlo přinejmenším zvláštní? Nejprve Alastirova dcera? A teď jeho praneteř? Určitě by se našla spousta jiných vlkodlačic nebo Atlantánek, které by byly sňatku s Casteelem hodné, zvlášť když nikdy nedal najevo, že by měl zájem konkrétně o ni.

Nedokládalo to sice Alastirovu vinu, ale bylo to zvláštní.

Vlkodlak teď vypadal naprosto ohromeně a měřil si Casteela upřeným pohledem. „Nevím, z čeho Becketta viníš, ani jak to souvisí se mnou, ale můj synovec by se do něčeho takového nikdy nezapletl. Je ještě mladý. A já bych...“

„Drž už sakra hubu,“ zavrčel Casteel a já jsem mu nakoukla přes rameno.

Vlkodlak zbledl. „Castele...“

„Nenuť mě, abych se opakoval,“ přerušil ho a otočil se ke strážím. „Zajměte ho.“

„Cože?“ vykřikl Alastir, když se k němu vydala jedna polovina stráží, zatímco ta druhá nervózně těkala pohledem od Casteela k jedinému králi a jediné královně, které znaly.

Král na svého syna upřel přimhouřený pohled. „Není nám známo, že by se Alastir dopustil nějakého zločinu.“

„Možná ne. Možná je úplně nevinný, stejně jako jeho prasynovec. Ale dokud nebudeme mít naprostou jistotu, žádám, aby byl zadržen,“ prohlásil Casteel. „Zajměte ho, nebo to udělám sám.“

Jasper se začal s vrčením plížit vpřed a svaly pod kůží se mu napínaly. Stráže se nervózně ošívaly.

„Počkejte!“ vykřikl Alastir a v rudých tvářích mu pulzoval hněv. „Není v pozici, aby mohl vznášet požadavky na korunní stráž.“

Představovala jsem si, že korunní stráž je cosi jako královská garda, která slouží Povzneseným. Přijímali rozkazy pouze od královny Ileany a krále Jalara či od Povznesených, kteří vládli konkrétnímu městu či vesnici.

„Opravte mě, jestli se mýlím. Myslím si, že ne, ale už se staly mnohem podivnější věci,“ řekl Casteel a já jsem svráстила obočí. „Moje matka si sundala korunu a poručila všem přítomným, aby se poklonili nové královně – která je shodou okolností mojí ženou. Podle atlantské tradice jsem tedy králem já, bez ohledu na to, na čí hlavě koruna leží.“

Rozbušilo se mi srdce. Král. Královna. Nemohla být řeč o nás.

„Nikdy jsi netoužil po trůnu ani po přívlascích, které k němu náleží,“ vyštěkl Alastir. „Celá desetiletí ses snažil osvobodit svého bratra, aby mohl usednout na trůn. A teď si ho chceš nárokovat? Opravdu jsi na svého bratra zanevřel?“

Prudce jsem se nadechla v přívalu vzteku. Alastir ze všech lidí nejlépe věděl, jak moc pro Casteela nalezení a osvobození Malika znamená. Jeho slova jej hluboce zasáhla. Cítila jsem z Casteela totéž, co při našem prvním setkání – syrovost, která připomínala ledové střepy. Casteel žil v nekonečné bolesti, a i když se s každým dnem zmírňovala, utrpení, které v souvislosti se zjetím svého bratra cítil, mělo ostré hrany. Teprve nedávno si dovolil cítit něco jiného než vinu, hanbu a muka.

Bezmyšlenkovitě jsem popošla dál, ze stínu krvavého stromu. „Casteel na Malika nikdy nezanevřel,“ vyhrkla jsem dřív, než jsem stačila najít tu svoji zatracenou dýku a mrštit ji po něm. „Najdeme ho a osvobodíme. Malik s tím nemá nic společného.“

„Ach.“ Eloana si přitiskla ruku na ústa a otočila se k synovi. Bolest jí stáhla rysy v obličejí a v okamžiku se z ní v silných vlnách vyvalil hluboko uložený smutek. Její zármutek nebyl patrný na pohled, ale stejně jako v Casteelově případě ji neustále pronásledoval jako stín. Tloukl do mých smyslů a škrábal mě na kůži jako úlomky ledového skla. „*Hawken*, co jsi to provedl?“

Ukončila jsem spojení s Casteelovou matkou, než mě mohlo přemoci, a zaměřila jsem se na Valyna. Obklopoval ho zármutek protnutý peprným, zoufalým hněvem. Všechny své emoce však dokázal uzamknout s obdivuhodnou a záviděníhodnou silou. Sklonil hlavu a cosi své ženě pošeptal do ucha. Se zavřenýma očima jen přikyvovala.

Měla jsem raději mlčet. „Omlouvám se.“ Pevně jsem sepjala ruce. „Nechtěla jsem...“

„Nemáš se za co omlouvat,“ řekl Casteel, ohlédl se na mě přes rameno a přitáhl si můj pohled. Vyzařovalo z něj cosi hřejivého a laskavého, maličko to zastínilo ledovou bolest.

„To já bych se měl omluvit,“ prohlásil Alastir chraplavě, čímž mě překvapil. „Neměl jsem do toho zatahovat Malika. Měla jsi pravdu.“

Casteel se na něj zadíval a já pochopila, že neví, co si s Alastirovou omluvou počít. Ani já jsem to nevěděla. Raději přenesl pozornost na své rodiče. „Vím, co si nejspíš myslíte. Alastir si myslel totéž. Myslíte si, že můj sňatek s Penellaphe je jen další bezvýsledný trik, jak osvobodit Malika.“

„A není snad?“ zašeptala jeho matka a oči se jí zalily slzami. „Víme, žes ji unesl, jen abys ji využil.“

„To ano,“ potvrdil Casteel. „Ale proto jsme se nevezali. Stalo se tak z jiného důvodu.“

Podobné hovory mi dříve vadily. Pravda o tom, jak jsme se dali s Casteelem dohromady, byla nepříjemná, ale už jsem kvůli ní nechtěla vyskočit z kůže. Podívala jsem se dolů na kroužek kolem ukazováčku a na zářivý zlatý vír v levé dlani. Usmála jsem se. Casteel mě unesl, aby mě využil, ale jeho plán se změnil dávno předtím, než si to kdokoli z nás uvědomil. Na tom *jak* už nezáleželo.

„Chci tomu věřit,“ zašeptala jeho matka. Její starost byla stejně tísnivá jako škrábavá, tlustá deka. Možná tomu *chtěla* věřit, ale bylo jasné, že teď to tak není.

„O tom si promluvíme později.“ Valyn si odkašlal a bylo znát, že i on o synových důvodech pochybuje. „V tomto okamžiku nejsi král a ona

není královna. Eloana si sundala korunu pod vlivem emocí,“ řekl a stiskl své manželce rameno. Strnula v obličeji, až mě píchlo hluboko u srdce. „Musí proběhnout korunovace, a to bez jakýchkoli námitek.“

„Snažte se snad zpochybnit její nárok?“ zasmál se Jasper a založil si ruce na prsou. „I kdyby nebyla provdaná za dědice, její nárok nelze zpochybnit. To přece víte. To víme všichni.“

V žaludku mě tížil tentýž pocit, jako když jsem stála na okraji útesu v pohoří Skotos. Nestála jsem o trůn. Casteel zrovna tak.

„Ať tak či tak,“ zareagoval Valyn a přimhouřil oči, „dokud nezjistíme, kdo v tom má prsty, a nepromluvíme si, měl by být Alastir někde v bezpečí.“

Alastir se k němu otočil. „To je...“

„Laskavost, kterou ochotně přijmeš.“ Valyn umlčel vlkodlaka jediným pohledem a bylo zcela jasné, po kom Casteel tuto schopnost má. „Je to v tvém vlastním zájmu i v zájmu všech ostatních. Budeš-li odpovídat, věř, že Jasper, Kieran nebo můj syn ti skočí po krku. A aktuálně ti nemohu slíbit, že bych v tom kterémukoli z nich zabránil.“

Casteelovi klesla brada a jeho úsměv byl chladný jako první závan zimy. Objevily se špičky tesáků. „Budu to já.“

Alastir se díval střídavě na Jaspera a na svého prince. Spustil ruce podél těla a ztěžka oddychoval. Jeho zimomřivě modrý pohled se zastavil na Casteelovi. „Jsi pro mě jako syn. Dokonce by ses jím stal, kdyby nám všem osud nepřichystal něco jiného,“ řekl a já věděla, že má na mysli svoji dceru. Ta upřímnost v jeho slovech, syrová bolest, kterou cítil, se do něj zařezávaly čím dál hlouběji a padaly jako ledový déšť, který jen zesílil, když na to Casteel nic neřekl. Dokázal přede mnou skrývat bolest ohromujícím způsobem. „Pravda o tom, co se tu děje, vyjde najevo. Všichni pochopí, že já hrozbou nejsem.“

Najednou jsem při pohledu na Alastira cosi ucítila. Vzduch... odhodlání a ocelové rozhodnosti, které mu horce pumpovalo v žilách. Bylo to rychlé – jako varování, kterému jsem hned tak úplně nerozuměla. Vykročila jsem vpřed. „Casteel...“

Nebyla jsem dost rychlá.

„Dejte pozor na krále a královnu,“ přikázal Alastir.

Hrstka stráží se pohnula a obklíčila Casteelovy rodiče. Jeden z nich se natáhl za svá záda. Valyn se otočil. „Nedělejte to!“

Jasper vystřelil dopředu a ve výskoku se proměnil, zatímco Eloana chraplavě vykřikla: „Ne!“

Šíp zasáhl vlkodlaka do ramene a zastavil ho v letu. Jasper padl k zemi a opět ve své smrtelné podobě narazil na popraskaný mramor. Zapotácela jsem se a šokovaně jsem sledovala, jak znehybněl a jeho kůže se zbarvila do bledě šeda. Byl snad...?

Zpod chrámu se ozvaly pronikavé výkřiky a mně se zastavilo srdce. Ostatní vlkodlaci...

Vzduchem prolétl další šíp a tentokrát zasáhl Kierana, který se ke mně snažil přiskočit. Vrhla jsem se k němu a v hrdle mi uvízl výkřik. Vyrovnal pád, narovnal se v zádech a pak se opět prohnul. Šlachy na jeho krku ostře vystoupily, pohlédli jsme na sebe. Jeho duhovky zářily modrostříbrnou barvou. Sáhl po šípu, který mu trčel z ramene – tenkém dřívku, z nějž vytékala šedavá tekutina. „Uteč,“ zavrčel a vydal ke mně strnulým, nepřirozeným krokem. „Uteč.“

Rozběhla jsem se k němu a snažila se ho chytit za paži, ale podlomila se mu jedna noha. Jeho kůže byla jako kostka ledu. Snažila jsem se mu pomoci, ale byl příliš těžký a dopadl na záda na zem. Casteel mě objal rukou kolem pasu. Vyděšeně jsem sledovala, jak se po Kieranově světlé kůži rozlívá šedivá bledost, a já... přestala jsem cokoli cítit. Z něj i z Jaspera. Přece nemohli být... tohle se nemohlo stát. „Kierane...?“

Casteel mě zničehonic pustil a vztekle zařval. Něco ho zasáhlo a odmrštilo ode mě. Jeho matka vykřikla a já jsem trhla hlavou dost rychle na to, abych zahlédla, že zasáhla loktem jednoho ze strážných. Ozvalo se praskání kostí a strážný uvolnil sevření. Než stačila utéct, ze zadu ji popadl jiný.

„Přestaňte! Okamžitě toho nechte!“ přikázala Eloana. „To je rozkaz!“

S hrůzou jsem spatřila, že z Casteelových zad trčí šíp – a i z něj vytékala ta podivná šedá tekutina. Přesto stál přede mnou stále s mečem v ruce. Jeho řev sliboval smrt. Vyrazil vpřed...

Od schodiště přilétl další šíp a tentokrát zasáhl Casteela do ramene. Valyn mezitím vrazil meč hluboko do břicha muži vyzbrojenému lukem. Další šíp prorazil Casteelovi nohu a odmrštil ho dozadu. Casteel se zapotácel, a i když jsem se ho snažila zachytit, stejně jako Kieran byl i on příliš těžký. Jeho meč se s rachotem odrazil od mramoru, Casteel dopadl tvrdě na zem, napjal dlouhé tělo a prudce zaklonil hlavu. Sesunula jsem se vedle něj, aniž jsem cítila náraz do kolen. Pootevřel ústa a z ran se mu vylévala šedivá tekutina smíšená s krví. Pod kůží mu viditelně nabíhaly a tmavly žíly.

Ne. Ne. Ne.

Setkala jsem se s jeho zuřivýma, doširoka otevřenýma očima a na okamžik jsem ztratila dech. *To nemůže být pravda.* Ta slova jsem si v duchu opakovala pořád dokola, sklonila jsem se a třesoucíma se rukama mu sevřela obě tváře. Když jsem ucítila jeho studenou kůži, vykřikla jsem. Byl ledový jako mrtvola. Jeho kůže už ani nepřipomínala lidské tělo.

„Poppy, já...“ vydechl a natáhl se ke mně. Po bělmu jeho očí a vzápětí i po duhovkách se plazil šedý povlak.

S pohledem upřeným za mě znehybněl. Jeho hrud' ustala v pohybu.

„Casteele,“ zašeptala jsem a snažila se s ním zatřást, ale jeho kůže – celé jeho tělo – ztvrdla na kámen. Byl ztuhlý, záda měl prohnutá, jednu nohu pokrčenou, paži nataženou ke mně. „*Casteele.*“

Neozvala se žádná odpověď.

Otevřela jsem k němu své smysly, zoufale jsem hledala jakýkoli náznak emocí, cokoli. Ale nic tam nebylo. Jako by vstoupil do nejhlubší fáze spánku nebo byl...

Ne, ne, ne. Nemohl být mrtvý. Nemohl mi umřít.

Od chvíle, kdy Alastir vydal první rozkaz, až do tohoto okamžiku, kdy přede mnou Casteel ležel s tělem zbaveným života, uplynulo sotva pár vteřin.

Rychle jsem se ohlédla přes rameno. Ani Jasper s Kieranem se nehýbali a jejich kůže byla tmavě šedá jako železo.

Zaplavily mě panika a nezměrná bolest a utábořily se v okolí mého bušícího srdce. Sklouzla jsem rukama na Casteelovu hrud' a snažila se nahmatat srdeční tep. „Prosím. Prosím,“ šeptala jsem a v očích se mi leskly slzy. „*Prosím*. Neopouštěj mě. Prosím.“

Nic.

Ani z něj, ani z Kierana a ani z Jaspera jsem nic necítila. S hučením v samém jádru mé bytosti jsem si Casteela – svého manžela – prohlížela. Svoji spřízněnou duši. Svoje *všechno*.

Ztratila jsem ho.

Cítila jsem vzednutí temného a mastného, v hloubi duše přebývajícího vzteku a začala mi vibrovat kůže. V krku jsem cítila doutnající kov a žíly mi spaloval oheň. Cítila jsem pachut' *smrti*. Nikoli dočasné, nýbrž nevratné smrti.

Vztek bobtnal a narůstal, až jsem ho už nedokázala zadržet. Ani jsem se o to nesnažila, po tvářích mi stékaly slzy a dopadaly na Casteelovu kůži barvy železa. Vztek mě opustil, bušil do vzduchu a vsakoval se do kamene. Pod sebou jsem opět cítila slabé chvění. Někdo vykřikl, ale já neslyšela co.

Naklonila jsem se nad Casteela, zvedla jeho spadlý meč a přitom se otřela rty o ty jeho nehybné, kamenně chladné. To *prvotní* cosi ve mně pulzovalo a rozpínalo se jako předtím, zatímco jsem vstala nad mrtvým tělem svého muže a otočila se kolem dokola. Po podlaze chrámu se prohnal ostrý vítr a uhasil oheň pochodní. Listy krvavého stromu zachrastily jako suché kosti a já jsem ještě pevněji sevřela krátký meč. Casteelovy rodiče jsem nikde neviděla. Po Alastirovi také nebylo ani památky.

Stály přede mnou desítky lidí, všichni v bílém, s meči a dýkami v rukách. Tváře jim zakrývaly známé kovové masky Odpadlých. Mělo mě to vyděsit.

Jenže mě to jen *rozzuřilo*.

Ta pradávna síla se vzedmula a zaplavila všechny mé smysly. Umlčela ve mně všechny emoce, dokud nezbyla jen jedna jediná: *touha po pomstě*. Nic jiného neexistovalo. Žádná empatie. Žádný soucit.

Byla jsem sama sebou.

A přesto jsem byla něčím úplně jiným.

Nebe nad námi bylo bez jediného mráčku a překrásně modré. Nepršela z něj krev, ale mé tělo *jiskřilo*. Po kůži mi tančily stříbrně bílé uhlíky a praskaly a měnily se v jakási vlákna, která se jako třpytivé pavučiny omotávala kolem sloupů a stékala po podlaze v síti třpytivých žilek. Můj vztek se stal hmatatelnou bytostí, živou a vydechující silou, které nešlo uniknout. Vykročila jsem vpřed a vrchní vrstva se pod mými botami třísčila.

Odlamovaly se drobné kousky kamene a prachu a snášely se dolů. V sochách bohů se objevily tenké trhliny a pár maskovaných útočníků ustoupilo. Praskliny na podlaze se zvětšovaly.

Z řady se vymanil maskovaný útočník a vrhl se proti mně. Od čepele jeho meče, kterou zvedl do vzduchu, se odrazilo sluneční světlo. Nepohnula jsem se, jen vítr zvedl zacuchané prameny mých vlasů. S výkřikem proti mně vyrazil...

Zachytila jsem jeho ruku, zastavila úder a vrazila mu Casteelovu čepel hluboko do hrudi. Zatímco se přední část jeho tuniky barvila do ruda, zachvěl se a padl na bok. Když na mě zaútočili další čtyři, stočila jsem se jednomu z nich pod paži a prořízla dalšímu hrdlo. Za stříkání krve jsem se otočila a zabodla meč pod kovovou masku. Pak jsem kopla dalšího muže do hrudi, odstrčila se a vytrhla mu čepel z lebky. Pociťila jsem ostrou bolest v zádech.

Někdo mě chytil za ruku, já se otočila a vrazila útočníkovi čepel hluboko do břicha. Prudce jsem trhla jílcem meče a výkřikem jsem vyjádřila vztek, který ve mně kypěl. Naplňoval vzduch kolem mě a způsobil, že socha v zadní části chrámu se rozlomila na dvě části. Kusy kamene hlasitě dopadly na podlahu.

Nohou mi projela další vlna bolesti. Otočila jsem se a máchlá vysoko mečem. Čepel se setkala jen s lehkým odporem. Chytila jsem dýku

druhou rukou, zatímco hlava a maska se kutálely opačným směrem. Koutkem oka jsem zahlédla, že jeden z Odpadlých popadl Kieranovo ztuhlé tělo za paže. Přehodila jsem si dýku v ruce, natáhla se za sebe a mrštila ji vpřed. Čepel zasáhla útočníka pod maskou, zapotácel se dozadu a chytil se za krk.

Mou pozornost upoutal pohyb. Chrámem se prohnala další vlna maskovaných útočníků. Periferně jsem zahlédla stříbřitě bílé světlo a uslyšela jsem hlas – ženský hlas –, který cosi šeptal. *Toble není správné.*

V mžiku jsem ji uviděla, jak s vlasy připomínajícími měsíční světlo zarývá ruce hluboko do země. Nějaké vrozené vědění mi napovědělo, že byla tam, kde teď stojí tento chrám, ale v jiné době, v době, kdy byl svět ještě neprozkoumaným místem. Zaklonila hlavu a vykřikla s jakousi bolestnou zuřivostí, která ve mně neúprosně pulzovala. Stříbřitě bílé světlo pokrývalo hlinu a vyzářovalo z místa, kde se jí dotýkala. Země pukla a z hlíny kolem ní se draly ven tenké, bělavé prsty, nic víc než kosti. Znovu ke mně dolehla její slova. *Už toho mám dost, mám toho všeho dost.*

Stejně jako já.

Otřásla jsem se, obraz té ženy se vytratil a já jsem odhodila meč stranou. V prázdnotě své mysli jsem si představila, jak se třpytivá vlákna odlepují od sloupů. Poslechla mě a objala tucet útočníků jako jemná pavučina. Chtěla jsem, aby se uvnitř cítili stejně jako já. Zlomení. Rozbití. Ztracení.

Kosti praskaly. Ruce a nohy křupaly. Žáda se lámala vejplů. Lidé padali jako roztráštěné odrostky.

Ostatní se odvraceli a snažili se utéct. Odmítala jsem to připustit. Chtěla jsem, aby zaplatili. Aby okusili můj hněv a utopili se v něm. Chtěla jsem zbořit celý chrám a roztrhat celé království na kusy. Chtěla jsem, aby pocítili moji vnitřní sílu, aby pochopili, co způsobili. Trojnásobně.

Se zuřivým křikem jsem se vyřítila vpřed a zvedla ruce. Vlákna se zvedla z podlahy. V mé mysli rostla a množila se, natahovala se až za Nyktovy komnaty, ke stromům a městu pod nimi. Začala stoupat...

A v tom chaosu jsem *ho* spatřila. Alastir stál v přední části chrámu, těsně mimo dosah pulzujícího vzteku a energie. Necítila jsem z něj strach. Hleděl na mě klidně, jako by to čekal.

Zachytil můj pohled. „Já nejsem pro Atlantii hrozbou,“ řekl. „To ty. Vždycky jsi jí byla ty.“

V zátylku mi explodovala tak náhlá a zničující bolest, že jsem se nemohla ubránit temnotě.

Propadla jsem se do prázdna.

Kapitola 3

T*o je ale krásná květinka.
Jaký krásný mák.
Utrhni ho a sleduj, jak krvácí.
Už není tak hezký...*

Probrala jsem se a zhluboka se nadechla vzduchu, který byl cítit vlhkou půdou a hnilobou. V bolavé hlavě se mi ozývala ta příšerná říkanka, otevřela jsem oči a zalapala po dechu, chtělo se mi vykřiknout.

Ze zaprášené, špinavé lebky na mě zíraly temné, prázdné oční důlky.

Srdce mi bušilo do žeber, vystřelila jsem vzhůru a plazila se dozadu. Urazila jsem asi metr, načež jsem ucítila bolestivé sevření a cosi mi prudce trhlo rukama a nohama. Zatnula jsem zuby a potlačila zasténání, páčila mě kůže na zápěstích a pod koleny. Někdo mi sundal svetr a nechal mě jen v příliš tenké spodní košilce. Veškeré přemýšlení o tom, kam zmizely můj svetr a kalhoty nebo jak odhalená jsem byla, bylo totam, když jsem se zadívala na své ruce.

Kosti... Kolem zápěstí se mi kroutily leštěné kosti. Kosti a... úponky vinné révy. Některé z nich se mi dokonce zarývaly do kůže. Opatrně jsem zvedla jednu nohu a prudce vydechla, když jsem spatřila totéž těsně pod koleny. Při bližším ohledání jsem si všimla, že to nejsou úponky vinné révy. Připomínalo to jakési kořeny. Lýtka mi pokrývaly cákance zaschlé krve. Sáhla jsem po poutu...

A zápěstí mi ocejchovala pekelná bolest, která zastavila jakýkoli další pohyb. „Pro lásku boží,“ zasyčela jsem skrz zuby a opatrně se opřela o cosi tvrdého, vlhkého a studeného. O zed?

S vyschlým hrdlem jsem pohledem následovala změň kostí a kořenů až k místu, kde se spojovaly se zdí. Když jsem se ohlédla na... na tu *věc* vedle mě, šokovaně jsem vydechla. Z lebky visely chomáče tenkých, nepoddajných blond vlasů. Na těle zbyly jen kusy roztrhaného oblečení, ztmavlé stářím a špínou. Netušila jsem, jestli to byl muž, nebo žena, ale kostra tu zjevně ležela desítky let, ne-li celá staletí. O hruď mrtvolky se opíralo jakési kopí, čepel byla křídově černá. Když jsem spatřila ta stejná pouta z kostí a kořenů obepínající její zápěstí a kotníky, polil mě studený pot. Při pohledu na to, co sedělo na druhé straně těla, se mi zadrhl vzduch v krku. Další ostatky, spoutané stejným způsobem. A byly tu další a další – po celé jedné délce stěny –, možná desítky.

S očima dokořán jsem těkala pohledem kolem sebe. Na šedočerných sloupech uprostřed a ve vzdálenější části místnosti visely pochodně, které vrhaly oranžovou záři na...

S hrůzou jsem spatřila několik vyvýšených kamenných desek – dlouhých, čtvercových beden umístěných mezi dvěma řadami sloupů. Věděla jsem, co to je. *Sarkofágy*. Sarkofágy obmotané stočenými řetězy a kostmi.

Byla jsem v kryptě.

A bylo evidentní, že nejsem první, koho tu drží.

Hrdlo mi zaplnila panika, která ještě víc ztížila dýchání v chladném, vlhkém vzduchu. Srdce mi bušilo tak rychle, až se mi dělalo zle. Nevinnost se stupňovala a svírala mi žaludek a já jsem pátrala pohledem ve stínech za sarkofágy a sloupy. Nevzpomínala jsem si, jak jsem se sem dostala, ani jak dlouho jsem...

Casteel.

V myslí mi vytanul obraz, jak se ke mně natahuje, zatímco jeho kůže šedne a tuhne. Vzpomínka mi sevřela hruď a rozdrtila srdce. Tiskla jsem víčka k sobě, abych zabránila přívalu slz, ale bylo to marné. Nemohla jsem

se toho obrazu zbavit, jeho prohnutých zad a zkrouceného těla, jeho otupělých očí, jeho prázdného pohledu. Nemohl být mrtvý. Ani Kieran, ani Jasper. Určitě byli v pořádku. Potřebovala jsem se odsud dostat a najít je.

Pokusila jsem se vstát...

Pouta zapraskala a zaryla se mi ještě hlouběji do masa. S chraplavým výkřikem, který mi roztrhl slepené suché rty, jsem se opřela o zeď. Zhluboka jsem se nadechla a zvedla ruku, abych si řetěz lépe prohlédla. Ostruhy. Kosti měly ostré ostruhy.

„Ksakru,“ zašeptala jsem a při zvuku svého hlasu jsem se zarazila.

Musela jsem se uklidnit. Nemohla jsem panikařit. Vlkodlaci... mě přece chránili, no ne? Tak to aspoň říkali Casteel a ostatní. Že už dříve slyšeli nebo cítili mou úzkost a reagovali na ni. Teď jsem se rozhodně trápila.

Vzpomněla jsem si však na jejich bolestné výkřiky, když zasáhli Jaspera a Kierana. Žádného z nich jsem pak už na vrcholku chrámu neviděla. Co když i oni byli...?

Schovala jsem tvář do dlaní. Řetěz byl dostatečně pružný na to, aby se to obešlo bez bolesti. „Dost,“ přikázala jsem si. Nemohli přece zabít všechny vlkodlaky.

Oni.

Konkrétně Alastir.

Bojovala jsem se vztekem a rozčarováním a snažila se soustředit na zklidnění dechu. Dostanu se odsud. Najdu Casteela, Kierana i ostatní. Určitě jsou všichni v pořádku.

Pak Alastira zabiju. Pomalu a bolestivě.

Uložila jsem si ten slib hluboko do srdce a přinutila se pomalu, rovnoměrně dýchat a spustit ruce. Spoutaná už jsem přece byla. Tehdy v New Havenu to nebylo tak zlé jako teď, ale měla jsem za sebou celou řadu náročných situací s vévodou Teermanem a lordem Mazeenem. Stejně jako v kočáře s lordem Chaneyem, kterého ovládala krvežíznivost, i teď jsem musela zachovat klid. Nemohla jsem propadnout panice. Jinak bych ztratila samu sebe.

Stejně jako v Nyktových komnatách.

Ne. Když jsem zabila ty lidi, neztratila jsem samu sebe. Pořád jsem to byla já. Jen jsem... nechtěla jsem se držet zpátky, omezovat jakoukoli sílu, která ve mně ožívala. Ani teď jsem necítila vinu. Pochybovala jsem, že to později bude jinak.

Podívala jsem se na místo, kde se pouta spojovala se zdí, a na nohou a zádech mě zaštíply rány od čepelí. Řetěz nedržel na místě žádný kroužek. Nebyl rostlý se zdí, byl její *součástí* – výrůstkem.

Co to je sakra za kryptu?

Kámen jsem rozbít nedokázala, ale kost... kost a kořeny byly ve srovnání s ním křehké. Opatrně jsem zkroutila zápěstí, abych vytvořila napětí, které mě netlačilo na kůži. Druhou rukou jsem uchopila další část kosti a kořene...

„To bych být tebou nedělal.“

Trhla jsem hlavou směrem k mužskému hlasu. Přicházel ze stínů za osvětlenými sloupy.

„Nejsou to jen tak ledajaké kosti,“ pokračoval mužský hlas. „Jsou to kosti předků.“

Okamžitě jsem povolila sevření a zamračila se.

Ze stínů se ozval hluboký chechot a já se znovu zarazila. Ten smích... zněl mi trochu povědomě. Stejně tak ten hlas.

„A protože jsou to kosti božstev, mají v sobě prvotní magii – éter,“ dodal. „Víš, co to znamená, Penellaphe? Ty kosti jsou nerozbitné, prošpikované dalšími a dalšími, kteří v sobě nosili krev bohů.“ Hlas se přibližoval a já se napjala celým tělem. „Jedná se o poměrně archaickou techniku vytvořenou samotnými bohy, určenou ke znehybnění těch, kdo představovali příliš velké nebezpečí a byli příliš velkou hrozbou. Říká se, že tuto moc propůjčil kostem mrtvých sám bůh Nyktos. Bylo to v době, kdy vládl mrtvým v Krajině stínů. Když byl Ašerem, pozhnaným, nositelem smrti a strážcem duší. Prvotním bohem obyčejných lidí a konců.“

Krajina stínů? Vládce mrtvých? Nyktos byl bůh života, král všech bohů. Rhain byl bohem obyčejných lidí a konců. Nikdy předtím jsem

o Krajíně stínů neslyšela, ale už jen z názvu jsem usoudila, že nemám zájem na tom nic měnit.

„Ale to odbočuji,“ řekl a já v šeru zahlédla mlhavý temný obrys mužské postavy. Přimhouřila jsem oči a snažila se na něj napojit, ale... nic jsem z něj necítila. „Kdykoli za ta pouta zatáhneš, utáhnou se. Když v tom budeš pokračovat, proříznou ti maso až na kost. Nakonec ti oddělí končetiny. Pokud mi nevěříš, podívej se důkladně na toho vedle tebe.“

Nechtěla jsem se dívat a usilovně jsem se snažila upírat zrak na postavu ve stínu, ale nemohla jsem si pomoci. Prohlédla jsem si tělo vedle sebe a zahleděla se k jeho boku. Ležely tam kosterní pozůstatky ruky.

„Máš štěstí, že v sobě jen nosíš krev bohů. Nejsi božstvo jako oni. Vykrvácela bys a poměrně rychle bys zemřela. Zatímco ta božstva vedle tebe?“ prohlásil muž a moje pozornost se opět upřela na něj. Postava teď byla ještě blíž, zastavila se na okraji ohnivě záře. „On... no, slábl a hladověl, až začal pojídat sám sebe. Celé to ovšem trvalo staletí.“

Staletí? Zachvěla jsem se.

„Určitě se ptáš, co mohl spáchat tak hrozného, aby si zasloužil tak strašlivý trest. Co provedl on i všichni ostatní, kteří lemují zdi a leží tu v rakvích?“ zeptal se. A ano, část mého já si kladla právě tuto otázku.

„Byli příliš nebezpeční. Příliš silní. Příliš... nepředvídatelní.“ Odmlčel se a já ztěžka polkla. Nebylo třeba složitého logického úsudku, abych pochopila, že ti u zdi a přede mnou jsou božstva. „Příliš velká hrozba. Stejně jako ty.“

„Já nejsem hrozba,“ zavrčela jsem.

„Opravdu? Vždyť jsi zabila spoustu lidí.“

Sevřela jsem ruce v pěst. „Bezdůvodně mě napadli. Ublížili mi...“ Zlomil se mi hlas. „Ublížili vlkodlakům. Jejich princí. Mojí...“

„Tvoji spřízněné duši?“ nadhodil. „Spojení nejen na úrovni srdcí, ale i duší. Vzácné a mocnější než jakákoli pokrevní linie. Mnozí by něco takového považovali za zázrak. Řekni mi, myslíš si, že je to zázrak?“

„Ano,“ vyhrkla jsem bez váhání.

Zasmál se a v zákoutí mých vzpomínek se opět cosi ozvalo. „Pak se ti uleví, až zjistíš, že jsou všichni v bezpečí. Král, královna, ti dva vlkodlaci, a dokonce i princ,“ řekl a já téměř přestala dýchat. „Pokud mi nevěříš, možná uvěříš znamení ve své dlani.“

Zastavilo se mi srdce. Na to jsem vůbec nepomyslela. Casteel mi řekl, že znamení po smrti jednoho z partnerů zanikne. Někteří se tak dozvídají o skonu své spřízněné duše.

Část mého já se nechtěla podívat, ale musela jsem. S prázdnou v žaludku jsem se podívala na levou ruku. Otočila jsem ji dlaní vzhůru a zachvěla jsem se. Zlatý vír v dlani se stále slabě třpytil.

Pocítila jsem tak silnou úlevu, že jsem musela semknout ústa, abych zabránila výkřiku, který si razil cestu z hlubin mého nitra. Znamení nezmezelo. Casteel byl naživu. Znovu jsem se zachvěla a v hrdle mě pálily slzy. Byl naživu.

„Roztomilé,“ zašeptal. „Velice roztomilé.“

Po těle mi opět přeběhl nepříjemný pocit, který postupně kradl kousky úlevy.

„Ale kdybys nepřestala, byl by teď těžce zraněný,“ řekl. „Zbořila bys celý chrám. Umřela bys s ním. Možná bys ho dokonce zabila. To by bylo klidně možné, víš? Tu moc v sobě máš.“

Srdce mi poskočilo v hrudi. „Nikdy bych mu neublížila.“

„Možná ne úmyslně. Ale z toho, co jsem pochopil, se zdá, že se velmi těžko ovládáš. Jak můžeš vědět, čeho bys byla, nebo nebyla schopná?“

Chtěla jsem jeho slova popřít, ale místo toho jsem jen nejistě zaklonila hlavu ke zdi. Já... nebyla jsem si jistá, čím jsem se v tom chrámu stala, ale ovládala jsem se. Byla jsem plná touhy po pomstě, stejně jako ten podivný záblesk ženy, kterou jsem viděla ve své mysli. Byla jsem připravená zabít všechny, kteří přede mnou utíkali. Byla jsem připravená roztrhat na kusy celé království. Udělala bych to? Záliv boha Saiona byl plný nevinných lidí. Jistě bych se zastavila dřív, než by to zašlo příliš daleko.

Lhala jsem si do kapsy.

Měla jsem za to, že Casteela vážně zranili, ne-li zabili. Nezastavila bych se. Ne, dokud bych neuspokojila touhu po pomstě. Těžko říct, co by bylo potřeba udělat, aby se tak stalo.

Vzduch, který jsem dýkala, zkysl a stálo mě velké úsilí, abych si to uvědomění uložila a trápila se jím později. „Co jsi mu udělal? A těm ostatním?“

„Nic.“

„Kecy,“ vyhrkla jsem.

„Nevystřelil jsem ani jeden šíp. Ani jsem tam nebyl,“ odpověděl. „To oni použili toxin ze stínomilky – květiny, která roste v nejuvýchodnějších oblastech Hor boha Nykta. Způsobuje křeče a ochrnutí a následně ztvrdnutí kůže. Docela bolestivé, než upadnou do hlubokého spánku. Podle toho, co jsem slyšel, bude princ trvat o něco déle než obvykle, než se probudí. Několik dní. Možná se probudí už zítra?“

Několik dní? Zítra? „Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Dva dny. Možná tři.“

Dobří bohové.

Nenapadlo mě, že by mě to mohlo na tak dlouho vyřadit z provozu. Ostatní ovšem nebyli zasaženi tolikrát jako Casteel. Kieran už by nejspíš mohl být vzhůru. Stejně tak Jasper. A možná i ostatní...

„Vím, na co myslíš,“ přerušil ten muž tok mých myšlenek. „Že vlkodlaci ucítí tvé volání. Že si pro tebe přijdou. Ne, neprijdou. Kosti ruší moc prvotního *notamu*. Ruší také všechny tvoje schopnosti a redukují tě na to, čím jsi v samém jádru. Smrtník.“

Proto jsem z toho muže nic necítila? Neměla jsem z toho bůhvíjakou radost. Hrozilo, že do mě panika opět zatne své drápy, ale postava se přiblížila a vstoupila do záře pochodně.

Celé tělo mi při pohledu na muže oděného v černém ztuhlo. Každou částí svého těla jsem se vzpouzela proti tomu, co jsem viděla. Nedávalo to smysl. Nebylo to možné. Poznala jsem však tmavé, zacuchané vlasy, ostré čelisti i tenké rty. Teď už jsem věděla, proč mi jeho smích zněl tak povědomě.

Byl to velitel královské gardy. Velitel Jansen.

„Jste mrtvý,“ vydechla jsem a sledovala, jak prochází mezi sloupy.

V údivu pozvedl tmavé obočí. „Z čeho jsi nabyla takového dojmu, Penellaphe?“

„Povznesení zjistili, že Hawke není tím, za koho se vydával, krátce poté, co jsme odešli.“ Znovu se mi vybavila slova lorda Chaneyho, která pronesl v kočáře. „Tvrдили, že Odpadlí pronikli do nejvyšších řad královské gardy.“

„To ano, ale nechtyli mě.“ Jansen kráčel s pousmáním vpřed a prsty přejížděl po jedné z rakví.

Zmateně jsem si ho prohlížela. „Já... já tomu nerozumím. Patříte k Odpadlým? Pomáháte princí?“

„Pomáhám Atlantii.“ Pohyboval se rychle, vzdálenost mezi námi překonal během jediného mrknutí oka. Poklekl přede mnou, takže jsme si hleděli zpříma do očí. „Nejsem Odpadlý.“

„Vážně ne?“ Jeho mimořádná rychlost tomu odpovídala. „Tak co tedy *jsste?*“

Jeho neupřímný úsměv se proměnil. Rysy byly v mžiku ostřejší, užší a pak se změnilý úplně. Zmenšil se do výšky i do šířky a nové tělo se utopilo v oblečení, které měl Jansen původně na sobě. Jeho kůže byla opálenější a hladší. Vlasy mu zničehonic ztmavly do černa a prodloužily se, oči zesvětlaly a zmodraly.

Během několika vteřin přede mnou klečel Beckett.

Kapitola 4

Pro lásku boží,“ zaskřehotala jsem a odtáhla se.
„Polekal jsem tě?“ zeptal se Jansen neboli Beckett hlasem mladého vlkodlaka a s výrazem Alastirova prasynovce.

„Vy jste... měňavec.“

Přikývl.

Nemohla jsem z něj spustit zrak, můj mozek se nedokázal smířit s vědomím, že přede mnou stojí Jansen, a ne Beckett. „Já... nevěděla jsem, že se mohou měnit v jiné osoby.“

„Většina měňavců, kteří přežili, se umí měnit jen do zvířecí podoby nebo mají... jiné schopnosti,“ řekl. „Já patřím k hrstce těch, kteří tu schopnost mají a dokážou si udržet cizí podobu po dlouhou dobu. Chceš vědět jak?“

Chtěla jsem, ale nic jsem neřekla.

Naštěstí pro mě byl v hovorné náladě. „Stačí, když mám na sobě něco, co jim patří. Obvykle stačí pramen vlasů. Vlkodlaci se dají napodobit neuvěřitelně snadno.“

Ani v nejmenším jsem nedovedla pochopit, jak může být snadné vzít na sebe podobu někoho jiného. „A oni... o tom vědí? Že jste si vzal jejich podobu?“

Jansen s Beckettovým úsměvem a Beckettovými chlapeckými rysy zavrtěl hlavou. „Obvykle ne.“

Nešlo mi na rozum, jak si někdo může vzít cizí identitu, navíc bez dovolení. Považovala jsem to za ohromné narušení soukromí, zvláště děje-li se tak s cílem někoho podvést...

Náhlé poznání ve mně probudilo ryzí hněv. „To vy,“ vyhrkla jsem. „To nebyl Beckett, kdo mě zavedl do chrámu. Byl jste to vy.“

„Vždycky jsem tušil, že se pod tím závojem skrývá chytrá dívka,“ poznamenal a pak se opět vrátil do své původní podoby. Nebylo to o nic méně šokující než předtím.

Vědomí, že mě do pasti nezavedl mladý, hravý vlkodlak, mi přineslo slušnou úlevu. „Jak to? Jak to, že to nikdo nepoznal? Jak to, že jsem...?“ Zarazila jsem se. Když jsem v chrámu četla jeho emoce, neměla jsem nejmenší podezření, že by nenáležely Beckettovi.

„Jak to, že jste s princem nic nepoznali? Nebo Kieran či Jasper? Jakmile měňavci převezmou identitu jiného člověka, přebírají jeho vlastnosti do té míry, že je nesmírně obtížné rozluštit pravdu. Někdy pro nás může být dokonce obtížné vzpomenout si, kým skutečně jsme.“ Do tváře se mu vkradl ustaraný výraz, ale zmizel tak rychle, že jsem pochybovala, zda jsem viděla správně. „Náš princ samozřejmě ví, že jsem měňavec. I spousta dalších. Takovou manipulaci však zřejmě nikdo nečekal. Nikdo po ní ani nepátral.“

„Je Beckett v pořádku?“

Jansen odvrátil zrak. „Měl být. Podal jsem mu uspávací. Bylo to součástí plánu. Měl spát dost dlouho na to, abych jej zastoupil.“

Sevřelo se mi srdce. „Ale to se nestalo?“

„Ne.“ Jansen krátce zavřel oči. „Podcenil jsem množství lektvaru vzhledem k jeho věku. Když jsem vešel do jeho pokoje, probudil se.“ Zaklonil se a dlaní si promnul obličej. „Je to nešťastné.“

Do krku se mi vkradla žluč. „Vy jste ho zabil?“

„Neměl jsem na vybranou.“

Nevěřicně jsem na měňavce zírala a lapala po dechu. „Byl to jenom kluk!“

„Já vím.“ Spustil ruku. „Nemám z toho radost, ale nešlo to jinak.“

„Šlo.“ V očích se mi zaleskly slzy. „Byl to jen kluk a byl nevinný.“

„Nevinní umírají pořád. Strávila jsi celý svůj život v Solis.“

„A proto je v pořádku ubližovat druhým?“

„Ne. Ale účel světlí prostředky. Lidé v Atlantii to pochopí,“ oponoval Jansen. Nešlo mi na rozum, jak by mohli *pochopit* vraždu dítěte. „A proč se vůbec staráš? Stála jsi stranou, a přitom jsi byla svědkem hladovění, zneužívání a rituálního obětování. Nikdy ses to nepokusila zastavit.“

„Tehdy jsem neznala pravdu,“ vyštěkla jsem a zamrkala, abych zatlačila slzy.

„A proto je to v pořádku?“

„Ne, to není,“ řekla jsem a on překvapeně rozšířil oči. „Ale není pravda, že bych vždycky jen stála stranou a nic nedělala. Děkala jsem, co jsem mohla.“

„Nebylo to dost.“

„To netvrdím.“ Přerývaně jsem se nadechla. „Proč to děláte?“

„Je mou povinností zabránit veškerým hrozbám pro Atlantii.“

Nevěřičně jsem se zasmála. „Vždyť mě znáte. Znáte mě už léta. Víte, že nejsem žádná hrozba. Kdyby mi v tom chrámu nevyhrožovali, nic bych jim neudělala.“

„To říkáš teď. Jednoho dne se to změní,“ řekl. „Zvláštní, jak je svět malý. Důvodem, proč jsem přijal roli velitele, bylo zajistit průchodnou cestu mezi Casteelem a tebou. Celé roky jsem žil ve lži, jen aby on mohl unést Pannu a využít ji k osvobození svého bratra a navrácení části naší ukradené země. Neměl jsem tušení, co jsi zač, a dokonce ani proč jsi Panna.“

„Takže to, že si mě nakonec vzal, považujete za zradu?“ domyslela jsem si.

„Vlastně ne,“ odpověděl překvapivě. „Pořád by mohl dosáhnout toho, co zamýšlel. Pravděpodobně by k tomu měl ještě lepší předpoklady, mít tě za ženu, a ne jen za zajatkyňi.“

„Tak proč? Protože jsem... protože mám v sobě kapku boží krve?“

„Kapku?“ Jansen se zasmál. „Holka, já vím, co jsi v tom chrámu způsobila. Musíš si sama sebe víc vážít.“

Vzedmul se ve mně vztek a já ho s radostí uvítala. Byl mi mnohem lepším společníkem než stupňující se žal. „Už léta nejsem *holka*, tak si to oslovení nechte.“

„Omlouvám se.“ Sklonil hlavu. „Vsadil bych se, že máš v sobě mnohem víc než jen kapku. Když se u tebe projevují tak božské schopnosti, musíš pocházet z mimořádně čisté pokrevní linie.“ Náhle se pohnul a uchopil mě za bradu. Pokusila jsem se mu vytrhnout, ale držel mě pevně. Prohlížel si mě svýma tmavýma očima, jako by něco hledal. „Zvláště, že jsem si toho nikdy předtím nevšiml. Mělo mi to dojít.“

Natáhla jsem se k němu a chytila ho za předloktí. Pouta na mém zápěstí se varovně utáhla. „Sundejte ze mě tu ruku.“

„Nebo co, Panno?“ Usmál se nad prudkým vzplanutím mého hněvu. „Nemůžeš mi nic udělat, akorát by sis ublížila. Právě jsem řekl, že jsi byla vždycky chytrá. Nenuť mě toho litovat.“

Hluboce zakořeněný pocit zoufalství, který pramenil z toho, že jsem se mu nemohla bránit, jen živil můj vztek. „Pusíte mě!“

Jansen uvolnil sevření a prudce se zvedl na nohy. Zatímco jsem zhluboka dýchala, podíval se na hromadu kostí vedle mě. Srdce mi bušilo přespříliš rychle. „Věděl jsem, že není moudré zůstat v Masadonii,“ řekl. „Proto jsem odešel krátce po vás. Po cestě do Spessova konce jsem se setkal s Alastirem. Tehdy jsem se dozvěděl, co jsi zač.“

Zaryla jsem si nehty do dlaní. „Takže Alastir věděl, co jsem?“

„Zpočátku ne.“ Štouchl nohou do čehosi na zemi a odkopl to po zaprášené podlaze. Byl to kus paže. Zvedl se mi žaludek. „Zůstal jsem v utajení, dokud nenadešel ten správný čas, a pak jsem převzal Beckettovu identitu.“

„Takže jste byl u toho, když nás málem přemohla armáda Povznesených. Lidé umírali, a vy jste jen přihlížel?“ Z mého tónu kapalo pohrdání.

Pohlédl mi do očí. „Nejsem zbabělec.“

„To říkáte vy.“ Pousmála jsem se. „Ne já.“

Dlouhou chvíli se nepohnul. „Sledovat, jak se vojsko blíží do Spessova konce, nebylo snadné. Zůstat v utajení bylo skoro to nejtěžší, co jsem

musel v životě podstoupit. Ale na rozdíl od těch falešných strážkyň jsem ochráncem Atlantie, skutečným strážcem říše. Věděl jsem, že můj úděl je mnohem větší než potenciální pád Spessova konce, nebo dokonce smrt našeho prince.“

„Skutečný strážce?“ Vzpomněla jsem si na ženy pocházející z dlouhé linie válečnic – ženy, které seskakovaly z Výšiny obklopující Spessův konec a oháněly se meči s větším odhodláním než kdy velitel. Posměšně jsem se zasmála. „Ve srovnání se strážkyněmi jste jen ubohý budižkničemu.“

Bolest ve tváři a v obličejí mi byla jediným varováním, že se pohnul – že zaútočil. Ústa mi naplnila kovová pachutí.

„Chápu, že je to pro tebe velmi matoucí a stresující,“ řekl falešně soucivním tónem, zvedl se a o krok ustoupil. „Ale jestli mě ještě jednou urazíš, neručím za sebe.“

Po kůži mi přeběhl ledově horký pocit. Za mravenčení tváře jsem k němu otočila hlavu a setkala se s jeho pohledem. „Zemřete,“ slíbila jsem mu a při pohledu na ruměnc hněvu, který mu zbarvil tváře, jsem se usmála. „Stane se tak mojí rukou a bude to smrt hodná *zbabělce*, jakým jste.“

Vrhl se proti mně. Tentokrát přišla temnota a s ní i pronikavá bolest, které jsem nemohla uniknout, ať jsem se snažila sebevíc.

Zatínala jsem zuby pod tlakem pout a pomalu jsem posouvala ruku doleva s pohledem upřeným na kopí na kostlivcově hrudi. Na kamenou zem kapala čerstvá krev a já se postupně zastavovala a přerývaně dýchala.

Dávala jsem si na čas, protože jak jsem postupně pochopila, s každým dalším centimetrem pouta maličko povolovala. Toto poznání přicházelo až bolestivě pomalu.

Zatímco mi pulzovala celá paže, soustředila jsem se na hluboký, klidný dech a opírala si hlavu o zeď. Netušila jsem, kolik času uplynulo od chvíle, kdy jsem ztratila vědomí. Musely to být hodiny. Možná i déle,

protože pocit hladu se z občasného zakručení žaludku proměnil v tichou, neustávající bolest v břiše. A byla mi zima – mrazilo mě v každé části těla.

Pohledem jsem přelétla kamenné rakve. Proč se těm uvnitř dostalo cti řádného místa k odpočinku, zatímco těm u zdi ne? Byla to jen jedna z mnoha otázek, které mě na tomto místě napadaly. Jistě, nebyla zdaleka nejdůležitější, ale raději jsem přemýšlela o tom, než abych zkoumala, jak to, že jsem ještě naživu.

Jansen tvrdil, že představuji hrozbu. A možná že to, co se ve mně v chrámu probudilo, skutečně hrozbou bylo. Možná jsem já *byla* hrozbou. Ale proč mě rovnou nezabili? Nebo měli celou dobu v plánu tohle? Jednoduše mě strčit do téhle krypty a nechat mě tu, dokud neumřu hlady a nestanu se jen další zaprášenou hromádkou kostí u zdi.

Hrdlo se mi sevřelo úzkostí, těžko se mi dýchalo. Přesto jsem úzkost utlumila. Nemohla jsem si dovolit podlehnout strachu, který mi v koutku mysli vytvořil strašidelný stín. Dostanu se odsud – buď sama, nebo mě najde Casteel.

Věděla jsem, že mě bude hledat. Pravděpodobně začne hned, jakmile se probudí. A kdyby to bylo nutné, roztrhá celé království na kusy. Najde mě.

Dostanu se odsud.

Nejdřív jsem ovšem potřebovala zbraň.

Připravila jsem se na bolest a pomalu natáhla ruku. Prsty jsem se dotkla zaprášené rukojeti kopí. Pouta mi pevněji sevřela zápěstí a zaryla se mi do masa, až jsem sebou cukla. Bolest byla najednou mnohonásobně vyšší...

Kdesi v temnotě krypty se ozval náraz kamene na kámen, musela jsem se zastavit. Ignorovala jsem intenzivní pulzování v paži a schovala ruku zpět do klína, kde mi vytékala krev a vsakovala se do košilky. Záhleděla jsem se do stínů a napjatě vyčkávala, kdo se objeví.

„Vidím, že jsi konečně vzhůru.“

Při zvuku Alastirova hlasu se mi dlaně zatnuly v pěsti.

O chvíli později vešel do světla jedné z pochodní. Vypadal stejně jako v chrámu, jen jeho černá tunika protkaná zlatou nití byla tentokrát bez rukávů. „Kontroloval jsem tě už předtím, ale spala jsi.“

„Vy proradnej parchante,“ vyštěkla jsem znechuceně.

Alastir se zastavil mezi dvěma kamennými rakvemi. „Vím, že jsi našťvaná. Máš na to plné právo. Jansen se mi přiznal, že ztratil nervy a praštil tě. Za to se ti omlouvám. Bít někoho, kdo se nemůže bránit, je v rozporu s přísahou, kterou jsme složili.“

„Je mi jedno, že mě praštil,“ zasyčela jsem a bojovně se na Alastira podívala. „Ale není mi jedno, že jste zradil Casteela. Že jste se podílel na smrti svého prasynovce.“

Naklonil hlavu na stranu a stíny mu skryly zubatou jizvu na čele. „Ty to považuješ za zradu. Já za nešťastnou okolnost při zajišťování bezpečnosti Atlantie.“

Hruď a krev mi naplnil vztek. „Jak jsem řekla Jansenovi, jen jsem se bránila. Bránila jsem Casteela, Kierana a Jaspera. Nikdy bych—“

„Nikdy bys neudělala to, co jsi udělala, kdybys nevěřila, že je tvá reakce oprávněná?“ přerušil mě. „Byla jsi nucena použít sílu své krve proti ostatním?“

Hrudník se mi prudce zvedal a klesal. „Ano.“

„Kdysi, když byli bohové s dávno zapomenutými jmény ještě vzhůru a žili společně se smrtelníky, se jejich jednání řídilo jistými pravidly. Bohové působili jako jejich ochránci, pomáhali jim v dobách krize, a těm nejvěrnějším dokonce udělovali přízeň,“ řekl.

„O lekci dějepisu nestojím, ani kdyby na ní závisel můj život,“ odtušila jsem.

„Pokud však byly činy smrtelníků shledány jako trestuhodné či neoprávněné, vystupovali také jako jejich soudci, hodnotitelé a popravčí,“ pokračoval Alastir, jako bych nic neřekla. „Problém byl v tom, že jen bohové rozhodovali o tom, co je a co není trestné. Nespočet smrtelníků tak zemřel za drobné přestupky, například za to, že boha nahněvali. Nakonec se mladší bratři bohům postavili. Tendenci reagovat bez rozmyslu, často

poháněné vášní nebo jinými prchavými, nepředvídatelnými emocemi, a reagovat násilím ovšem propadali i bohové – zejména ti nejstarší z nich. Proto se uložili k spánku.“

„Díky za přednášku,“ vyhrkla jsem. „Pořád jste mi ovšem nevysvětlil, proč jste zradil prince. A proč jste k tomu využil právě Becketta.“

„Udělal jsem, co bylo třeba, násilnictví bohů se totiž přeneslo i na jejich děti,“ prohlásil. „Božstva byla ve svém myšlení a jednání ještě chaotičtější než jejich předchůdci. Někteří se domnívají, že to bylo vlivem smrtelníků, protože bohové se smrtelníky sice koexistovali, ale nežili s nimi. Zůstávali v Iliseeu, zatímco jejich děti žily v říši smrtelníků.“

Iliseum? Krajina stínů? Všechno to znělo nesmyslně a moje trpělivost visela na tenoučkém vlásku. Byla jsem *odhodlaná* riskovat vlastní ruku, popadnout kopí a mrštit ho po tom bastardovi.

„Nevím, jestli to bylo vlivem smrtelníků, nebo ne, ale poté, co se bohové rozhodli uložit ke spánku, božstva se...“

„Stala příliš mocnými a příliš nebezpečnými,“ skočila jsem mu do řeči. „To znám. Už jsem to slyšela.“

„Řekl ti Jansen, čím si takový osud zasloužila? Jistě ti už došlo, že všichni, kdo jsou zde pohřbeni, jsou božstva.“ Zvedl ruce a gestem pokynul k sarkofágům a mrtvolám. „Řekl ti, proč proti nim povstali elementálové, stejně jako jejich předkové povstali proti původním bohům? Řekl ti, jaká se z nich stala monstra?“

„Byl příliš zaneprázdňený mlácením mě do obličeje,“ usklíbala jsem se. „Takže ne.“

„Za to se ti ještě jednou omlouvám.“

„Jděte se vycpat,“ vyhrkla jsem nenávistně – zjevná upřímnost jeho slov mi pila krev. Přitom to myslel opravdově. Poznala jsem to, aniž bych musela zapojit své schopnosti.

Nejprve pozvedl obočí, načež se opět zatvářil neutrálně. „Božstva vybudovala Atlantii, ale málem ji zničila svou chamtivostí a žízni po životě – svou neuhasitelnou touhou po dalším a dalším. A *dalším*. Neznala hranice. Když něco chtěla, vzala si to nebo to stvořila. Někdy proto, aby

z toho mělo království prospěch. Velká část vnitřní struktury království, jak ji známe dnes, existuje právě díky nim. Častěji však jejich činy přinášely prospěch jen jim samotným.“

To, co říkal, mi připomínalo Povznesené. Vládli tak, aby to v první řadě přinášelo prospěch jim.

Pohlédla jsem mu do očí. „Takže jsem hrozba, kterou je třeba eliminovat, protože jsem potomkem božstva, které mohlo, ale nemuselo mít problémy se zvládnutím svého hněvu?“ Přiškrkně se zasmála. „Jako bych neměla žádnou vlastní autonomii a byla jen vedlejším produktem toho, co mi koluje v žilách?“

„Možná ti to teď zní neuvěřitelně, Penellaphe, ale právě jsi vstoupila do fáze zrání. Dříve nebo později se u tebe začnou projevat stejně chaotické a násilnické pudy jako u nich. Teď jsi možná nebezpečná, ale nakonec se z tebe stane něco úplně jiného.“

Před očima se mi mihl obraz podivné ženy s vlasy v barvě měsíčního světla.

„Ba co hůř, v jádru jsi smrtelník. Jsi daleko snadněji ovlivnitelná než Atlantáné nebo vlkodlaci. A vlivem vlastní smrtelnosti budeš ještě náchylnější k impulzivním rozhodnutím.“

Pohlédla jsem na něj, žena se mi vytratila z myslí. „Mýlíte se. Smrtelníci jsou mnohem opatrnější a své životy si chrání.“

Pozvedl obočí. „I kdyby tomu tak bylo, jsi potomkem těch, kteří se zrodili z těla a ohně nejmocnějších bohů. Tvé schopnosti nápadně připomínají ty, jejichž hněv měl katastrofální následky a jejichž temperament byl všepohlcující. Docházelo k decimování celých rodin jen proto, že jeden z jejich členů některé z božstev urazil. Celá města byla pustošena, protože se proti nim provinil jeden z jejich obyvatel. Nakonec však zaplatili všichni – muži, ženy i děti,“ vyprávěl a já jsem kromě vzteku cítila i narůstající neklid.

„Pak se začala obracet jedno proti druhému, vybíjela se navzájem a bojovala o vládu nad Atlantii. Přitom byly vyhlazeny celé pokrevní linie. Když byli zabiti Saionovi potomci, céreni povstali proti božstvům, která

za to nesla zodpovědnost. Ve skutečnosti nevymřeli proto, že by upadli do deprese, ani v důsledku míšení. Zabílo je božstvo. Celá řada pokrevních linií zemřela rukou některého z božstev – často toho, o němž se lidé domnívali, že je jiný než ostatní.“ Sevřel rty do tenké čárky. „Dokonce i já. Proč jsem taky neměl? Vždyť byl potomkem Krále bohů. Nemohl být jako ostatní.“

„Malec?“ odhadovala jsem.

Alastir přikývl. „Spousta lidí se mýlila. I *já*. Byl ze všech nejhorší.“

Napjatě jsem sledovala, jak se blíží ke mně a sklání se ke kamenné podlaze. Ztěžka se posadil na zem, opřel si ruku o pokrčené koleno a studoval mě pohledem. „Málokdo věděl, čeho je Malec schopen. Jaké jsou jeho božské schopnosti. Dával si dobrý pozor, aby za sebou nezanechal svědky. Já jsem však věděl, co dokáže. Věděla to i královna Eloana. Věděl to i král Valyn.“ Jeho chladné modré oči se setkaly s mýma. „Jeho schopnosti byly hodně podobné těm tvým.“

Krátce jsem se nadechla. „Ne.“

„Uměl vycítit emoce, podobně jako empatikové. Předpokládá se, že jejich linie se rozvětvila z té, z níž se narodil Malec, a smísila se s linií měňavců. Prý právě proto dávali bohové empatikům přednost. Měli v sobě víc éteru než většina ostatních,“ pokračoval. „Malec uměl léčit rány dotykem, ale dělal to jen zřídka, protože byl nejen potomkem Boha života, ale také potomkem Boha smrti. Nykta. Král bohů je obojím. Malecovi schopnosti měly i svou temnou stránku. Dokázal vsakovat emoce a obracet je proti druhým, stejně jako empatikové. Oproti nim toho však uměl mnohem víc.“

Nechtěla jsem ho dál poslouchat.

„Uměl druhé podrobit své vůli, lámat a třístit jejich těla, aniž by se jich dotkl. Byl smrtonošem.“ Alastir neodvracel zrak, zatímco já jsem divoce vrtěla hlavou. „Mám tě rád. Vím, že tomu možná nevěříš, a chápu to. Ale je mi to líto, protože vím, že Casteelovi na tobě hluboce záleží. Na začátku jsem tomu nevěřil, ale teď vím, že váš vztah je skutečný. Bude ho to bolet. Taková je ovšem krev, která ti koluje v žilách,

Penellaphe. Jsi potomkem boha Nykta. Nosíš v sobě krev krále Maleca,“ řekl a pozoroval mě. „Patřím k dlouhé linii těch, kdo přísahali chránit Atlantii a její tajemství. Proto jsem byl ochoten přerušit své pouto s Malecem. A právě proto ti nemohu dovolit, abys udělala to, co se jemu málem podařilo.“

Už tak pro mě bylo těžké pochopit, že v sobě nosím boží krev. Samozřejmě nebylo pochyb, že nejsem jen poloviční Atlantánka a poloviční smrtelnice. Takové dědictví by mi neumožňovalo dělat to, co jsem dokázala. Nebyl toho schopen ani elementární Atlantán. Ale být potomkem boha Nykta? Krále Maleca?

Božstva, které stvořilo prvního Povzneseného? Jeho činy vedly ke smrti tisíců, ne-li více.

Toble že mi koluje v žilách?

Nemohla jsem uvěřit tomu, co Alastir říká. Znělo to stejně nemožně jako tvrzení vévodkyně Teermanové, že královna Solis je moje babička. *Nebylo* to možné. Povznesení nemohli mít děti.

„Jak bych mohla být Malecovým potomkem?“ zeptala jsem se, i když to znělo zcela nereálně.

„Malec měl spoustu milenek, Penellaphe. Některé byly smrtelné. Některé ne,“ řekl. „A s některými z nich měl děti – potomky, kteří se rozprostřeli po celém království a usadili se v oblastech daleko na západ odtud. Není to vůbec nemožné. Nejsi jediná – jen ti ostatní se nedožili fáze zrání. Jsi jeho potomkem.“

„Ostatní se nedožili...“ Odmlčela jsem se a v hlavě mi začala vykvétat nová hrůzná myšlenka.

Byli snad Alastir a Jansen – a kdo ví, kolik dalších – zodpovědní za smrt... dětí v průběhu staletí?

„Nejde jen o pokrevní linii, Penellaphe. Varovali nás před tebou už dávno. Bylo to vepsáno v kostech tvé jmenovkyně, než se bohové uložili ke spánku,“ řekl Alastir. Naskočila mi husí kůže.

„Z prolité krve poslední Vyvolené povstane spiklenec zrozený z těla a ohně prvotních, posel a nositel smrti a zkázy zemí darovaných bohy. Mějte se na

pozoru, neboť konec přijde ze západu, aby zničil východ a zpusťil vše, co leží mezi nimi.“

Ohromeně jsem na něj zírala a mlčela.

„Jsi Vyvolená, zrozená z těla a ohně bohů. Přicházíš ze západu do zemí darovaných bohy,“ dodal Alastir. „Jsi tou, před kým nás tvoje jmenovkyně varovala.“

„Vy... tohle všechno děláte jen kvůli mé pokrevní linii a jakémusi *proroctví*?“ Nevěřičně jsem se zasmála. Každá generace měla své babské povídačky o proroctvích a zkáze. Nebyly to nic než báchorky a pohádky pro malé děti.

„Nemusíš mi věřit, ale já jsem to tušil. Myslím, že jsem to věděl vřdycy.“ Zamračil se a přimhouřil oči. „Vycítil jsem to, když jsem se ti poprvé podíval do očí. Byly staré. Prvotní. Viděl jsem v tvých očích smrt už tehdy před lety.“

Nejprve se mi zastavilo srdce, pak zrychlilo. „Cože?“

„Už jsme se setkali. Buď jsi byla tehdy příliš malá, aby sis to pamatovala, anebo byly události té noci příliš traumatizující,“ řekl Alastir a každičkou část mého těla naplnilo nejprve horko a pak chlad. „Když jsem tě v New Havenu uviděl poprvé, hned mi nedošlo, že jsi to ty. Zdála ses mi povědomá a pořád mi to vrtalo hlavou. Hlavně tvoje oči. Až když jsi mi prozradila jména rodičů, pochopil jsem. Coralena a Leopold. Cora a její *lev*.“

Trhla jsem sebou, měla jsem pocit, že se pode mnou pohnula podlaha krypty. Nemohla jsem mluvit.

„Lhal jsem ti,“ pronesl tiše. „Když jsem ti řekl, že se poptám, jestli je nezná někdo další nebo jim někdo nepomáhal utéct do Atlantie, ve skutečnosti jsem neměl v plánu ten slib splnit. Nebylo to třeba, protože jsem to byl já.“

Srdce mi bušilo jako o závod, ale vytrhla jsem se z omámení. „Byl jste tam tu noc? Tu noc, kdy na hostinec zaútočili kraveni? Kdy jsem přišla ke svým jizvám?“

Přikývl, zatímco v dálce za ním zablikaly pochodně.

V myslí se mi zformoval zamlžený obraz mého otce, jak neustále vyhlíží z okna hostince a něco nebo někoho hledá. Později té noci řekl komusi, kdo přebýval ve stinných koutech mé myslí: „*To je moje dcera.*“

Nemohla jsem... skoro ani dýchat, jen jsem Alastira pozorovala. Jeho hlas. Jeho smích. Vždycky mi zněly tak povědomě. Připomínal mi Viktora. Mýlila jsem se.

„Přišel jsem pro ně, abych jim zajistil bezpečný přechod,“ řekl a působil čím dál unaveněji.

„*O ničem neví,*“ řekl otec tomu stínu v mé paměti, kterému jsem nikdy nedokázala dát konkrétní podobu. Za očima se mi rychle míhaly obrazy, útržky vzpomínek, u nichž jsem si nebyla jistá, zda jsou skutečné, nebo jsou to jen kousky mých nočních můr. Tatínek... ohlédl se přes rameno a pak se na mě tak zvláště usmál. „*Rozumím,*“ ozval se ten přízračný hlas. Teď už jsem věděla, komu patřil.

„Tví rodiče si měli dát dobrý pozor, komu co svěřují.“ Alastir znovu zavrtěl hlavou, tentokrát smutně. „A správně jsi předpokládala, že se snažili utéct ze Solis, dostat se co nejdál od království. Bylo to tak. Znali pravdu. Ale víš, Penellaphe, tví rodiče moc dobře věděli, co jsou Povznesení zač.“

Trhla jsem sebou, sotvaže jsem vnímala bolest v zápěstích a na nohou. „Ne.“

„Ano,“ trval na svém. Odmítala jsem tomu uvěřit. Věděla jsem, že moji rodiče byli dobří lidé. *Pamatovala* jsem si to. Dobří lidé by nečinili nepostávali stranou, kdyby o Povznesených věděli pravdu. Kdyby věděli, co se děje poté, co jsou děti při rituálu vydány bohům. Dobří lidé by nemlčeli. *Nebyli* spoluviníky.

„Tvá matka byla oblíbenkyně falešné královny, nikoli však ve smyslu čekatelky určené k povznesení. Byla její služebnou.“

Služebnou? Něco mi to připomnělo. Z vířícího chaosu v mé myslí se vynořily... ženy, které doprovázely královnu na každém kroku. Ženy oděné v černém, které nikdy nepromluvíly a bloudily chodbami paláce jako stíny. Děsily mě už jako dítě. *Ano.* Teď jsem si na to vzpomněla. Jak jsem na ně mohla zapomenout?

„Její služebné byly jejími osobními strážkyněmi.“ Alastir sraštil obočí a jizva na čele se prohloubila. „Casteel moc dobře ví, že umějí být horší než noční můry.“

Zvedla jsem ruku a ztuhla. Královna držela Casteela v zajetí na pět desetiletí a společně s ostatními jej mučila a zneužívala. Osvobodili ho ještě před narozením mé matky, ale pak jeho místo zaujal jeho bratr.

Ale moje maminka, moje jemná, něžná a hodná maminka, taková být nemohla. Pokud byla skutečně jednou z královniných osobních strážkyň, ať už byly noční můrou, nebo ne, musela být vycvičená k boji. Musela být...

Musela být schopná se bránit.

Nerozuměla jsem tomu. Netušila jsem, zda to může být pravda. *Jedno* jsem však věděla zcela jistě. „Vy,“ vydechla jsem a bez ohledu na pronikavou bolest v celém těle jsem zpříma hleděla na muže, s nímž jsem se spřátelila. Kterému jsem věřila. „Byl jste to *vy*. Zradil jste je, že je to tak?“

„Já jsem tvého otce neuhodil. Já jsem tvoji matku nezradil,“ odpověděl. „Ale nakonec na tom stejně nezáleží. Stejně bych je zabil. Zabil bych i tebe.“

Chraplavě jsem se zasmála, vnitřnostmi mi zmítal vztek a nedůvěra. „Když ne vy, tak kdo? Kraven?“

„Tu noc tam opravdu byli kraveni. Nosíš na těle jejich jizvy. Přivedl je přímo ke dveřím hostince.“ Ani nemrkl. Ani jednou. „Dovedl je tam *on*. Temný.“

„Lháří!“ vykřikla jsem. „Casteel nemá s tím, co se stalo, nic společného.“

„Nikdy jsem neřekl, že to byl Casteel. Víím, že nebyl, i když jsem jeho tvář pod kápí a pláštěm, který měl na sobě, když přišel do hostince, neviděl,“ odpověděl Alastir. „Té noci vévodilo něco jiného. Temnota, která byla mimo moji kontrolu. Byl jsem tam, abych pomohl tvým rodičům. To jsem tehdy také udělal. Ale když mi svěřili, co dokážeš, věděl

jsem – *věděl* jsem, čím jsi. Takže když se ta temnota objevila u dveří, pustil jsem ji dovnitř.“

Nevěděla jsem, zda mu věřit a jestli vůbec záleží na tom, jestli moji rodiče zemřeli jeho rukou, nebo ne. I tak měl na jejich smrti určitý podíl a vydal Iana, mě i všechny ostatní napospas smrti. Připustil, aby mě kravení roztrhali svými drápy a zuby. Připustil, aby mi způsobili bolest. Připustil události té noci. Pronásledovaly mě celý život.

Zachvěl se mu hlas. „Pustil jsem ji dovnitř a odešel v domnění, že ten nejspínavější díl své povinnosti mám za sebou. Jenže ty jsi tu noc přežila a teď jsme tady.“

„*Ano*.“ To slovo jsem zavrčela tak, že by mě to jindy překvapilo. „Jsem tady. A co teď? Hodláte mě zabít? Nebo mě tu necháte shnít?“

„Kéž by to bylo tak jednoduché.“ Opřel se o jednu ruku. „Nikdy bych tě nenechal zemřít tak pomalou smrtí. To je příliš barbarské.“

Poslouchal se vůbec? „A spoutat mě kostmi a kořeny snad není? Nechat povraždit mě i celou moji rodinu barbarské není?“

„Bylo to nutné zlo,“ prohlásil. „Ale nemůžeme tě jen tak zabít. Možná než jsi přijela – než se projevil prvotní *notam*. Teď ovšem ne. Vlkodlaci tě viděli. Cítili tě.“

Pohlédla jsem mu zpříma do očí. „Proč jste se neproměnil jako ostatní? Podle toho, co tvrdili král s královnou, neměli vlkodlaci nad svou podobou kontrolu. Museli reagovat na mé volání.“

„To proto, že se už nemůžu proměnit do své vlčí podoby. V okamžiku, kdy jsem porušil přísahu králi Malecovi, přerušil jsem pouto mezi svojí lidskou a vlčí stránkou osobnosti. Proto jsem prvotní *notam* necítil.“

Překvapeně jsem se zachvěla. O tom jsem neměla tušení. „Jste tedy... stále vlkodlak?“

„Stále mám životnost a sílu vlkodlaka, ale nemohu se proměnit do své pravé podoby.“ Jeho pohled se zakalil. „Někdy si připadám jako bezruký nebo beznohý – necítím proměnu. Jednal jsem však s plným vědomím toho, jaké to bude mít následky. Ne každý by to udělal.“

Muselo to být nesnesitelné. Připomínalo mi to... dobu, kdy mě nutili nosit závoj. Alastirova loajalita vůči Atlantii a královně byla působivá. Hodně to vypovídalo o jeho charakteru – kým byl jako člověk, vlkodlak, a co všechno byl ochoten udělat ve prospěch svého království.

„Udělal jste, co jste udělal, a přesto mě nezabijete?“

„Kdybychom tě zabili, stala by ses mučednicí. Došlo by k povstání, k další válce, přičemž skutečná bitva se odehrává na západ od nás.“ Měl na mysli Solis a Povznesené. „Tomu se chci vyhnout. Vyhnout se tomu, abychom našemu království způsobili ještě větší problémy. Už brzy se to vyřeší.“

„Pakliže mě tedy nechcete zabít ani nechat zemřít tady, nerozumím tomu, co se mnou plánujete,“ vyštěkla jsem.

„Dám Povzneseným to, co si tak zoufale chtěli ponechat,“ pronesl.
„Tebe.“

Kapitola 5

Nevěřila jsem vlastním uším. Nebylo možné, aby měl v plánu to, co tvrdil. „Dojde jim to příliš pozdě,“ řekl. „Budeš zcela mimo jejich dosah, stejně jako všichni ostatní, které si Povznesení vzali.“

„To... ani nedává smysl,“ řekla jsem ohromeně, když jsem si uvědomila, že mluví vážně.

„Ne?“

„Ne!“ vykřikla jsem. „Z několika důvodů. Počínaje tím, jak mě tam chcete dopravit.“

Alastir se na mě usmál a moje znepokojení vzrostlo. „Penellaphe, drahá, už dávno nejsi v Pilířích Atlantie. Jsi v Hrobce zapomenutých, hluboko v pohoří Skotos. Pokud se vůbec dozví, kde jsi, nenajdou tě. Tou dobou už budeme dávno pryč.“

Narůstalo ve mně rozčarování a byla mi stále větší zima. „Jak se vám podařilo oklamat strážkyně?“

„Ti, kdo naši přítomnost neodhalili, zakusili polibek stínomilky.“

„A ti, kdo ano?“ zeptala jsem se a rovnou odhadovala, co se s nimi stalo. „Zabili jste je?“

„Udělalí jsme, co bylo třeba.“

„Pro lásku boží,“ zašeptala jsem a spolkla vztek i paniku, které mi vířily v těle. „Chránily přece Atlantii. Ony...“

„Nebyly pravými strážci Atlantie,“ přerušil mě. „Kdyby ano, zabily by tě hned, jakmile ses objevila.“

Zamračila jsem se a přinutila se klidně dýchat. „I kdybyste mě skutečně vydali, jak Atlantii pomůže, že mě vrátíte těm, kdo mají v plánu použít mou krev ke stvoření dalších upírů?“

Narovnal se. „Opravdu to mají v plánu?“

„Co jiného?“ dožadovala jsem se odpovědi. Najednou jsem si vzpomněla na slova vévodkyně Teermanové ve Spessově konci. Tvrdila, že královna Ileana bude nadšená, až se dozví, že jsem si vzala prince. Že budu schopná uskutečnit to, co ona nikdy nedokázala – zničit království zevnitř. Než jsem její slova propojila s tím, co o mně coby hrozbě tvrdil Alastir, odstrčila jsem tu myšlenku stranou. Vévodkyně Teermanová mi před svou smrtí napovídala pěknou řádku lží, počínaje tím, že je královna Ileana, mimo jiné upírka zbavená schopnosti plodit děti, mojí babičkou. Také tvrdila, že Tawny prošla povznesením díky krvi prince Malika. Tomu jsem rovněž odmítala věřit.

Alastir si mě chvíli mlčky prohlížel. „No tak, Penellaphe. Opravdu si myslíš, že Povznesení netuší, že téměř devatenáct let vychovávali Nyktovy potomky? Možná ještě déle?“

Ian.

Zatajil se mi dech. Mluvil o Ianovi. „Prý byl povznesen.“

„O tom nic nevím.“

„Ale myslíte si, že královna Ileana a král Jalara věděli, že jsme Nyktovi potomci?“ Když neodpovídal, sotva jsem potlačila nutkání vrhnout se na něj jako lita saň. „Co na tom vůbec záleží?“

„Možná tě chtěli využít ke stvoření dalších upírů,“ souhlasil. „Nebo věděli, čeho jsi schopná. Věděli, co o tobě bylo napsáno, a plánovali tě využít v boji proti Atlantii.“

Zvedl se mi žaludek. Představa, že bych byla vydána do rukou Povznesených, byla už tak dost děsivá. Nadto ještě skutečnost, že by mě využili v boji proti Atlantii – proti Casteelovi? „Tak se zeptám ještě jednou, jak to Atlantii pomůže, když...?“ Trhla jsem sebou a vytréštila oči.

„Moment. Říkal jste, že jen málokdo věděl o Malecových schopnostech a že ty moje jsou stejné jako jeho. Možná tuší, že v nás s Ianem koluje boží krev, ale jak by poznali náš původ?“ Naklonila jsem se dopředu, jak jen to šlo. „Spolupracujete s Povznesenými, že ano?“

Sevřel rty do tenké čárky. „Někteří Povznesení Malecovu vládu zažili.“

„V době, kdy Jalara bojoval s Atlantány u Pompay, Malec už na trůnu neseděl,“ řekla jsem. „Navíc byl schopen tajit své schopnosti i svůj původ před naprostou většinou Atlantánů. Jak by se o tom mohla dozvědět náhodná hrstka Povznesených? Přeživších? Od Jalary a Ileany určitě ne. Pocházejí ze Souostroví Vodina a vsadím se, že byli povzneseni tam.“ Znechuceně jsem ohrnula ret. „Tvrdíte, že jste skutečným ochráncem Atlantie, a přitom jste se spolčil s jejími nepřáteli. S lidmi, kteří drželi v zajetí oba vaše prince. S lidmi, kteří...“

„S mojí dcerou to nemá nic společného,“ řekl a já pevně semkla rty. „Vše jsem dělal pro královskou rodinu a království.“

Pro královskou rodinu? V hrudi se mi rozprostřel strašlivý chlad, jak se mi v hlavě honilo jedno poznání za druhým. Otevřela jsem ústa a pak je zase zavřela, abych spolkla otázku, na kterou jsem si nebyla jistá, zda chci znát odpověď.

„Copak?“ zeptal se Alastir. „Nemusíš se držet zpátky. Oba víme, že ti to moc nejde.“

Narovnala jsem se a pohlédla mu zpříma do očí. „Věděli o tom Castelovi rodiče?“ V chrámu se sice bránili, ale mohlo to být jen na oko. „Věděli to?“

Alastir mě zkoumal pohledem. „Záleží na tom?“

Záleželo. „Ano.“

„O tomhle nemají tušení,“ řekl. „Možná tuší, že naše... bratrstvo opět povstalo, ale nemají v tom prsty. Nebude se jim to líbit, ale věřím, že časem pochopí, že to bylo nezbytné.“ Zhluboka se nadechl nosem a zaklonil hlavu. „A pokud ne, pak se i oni stanou hrozbou.“

Znovu jsem vytřeštila oči. „Vy... chystáte převrat.“